СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.25 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.25

РІК CV ПАРСИППАНІ, Н. Дж., П'ЯТНИЦЯ, 25-го ВЕРЕСНЯ 1998 ЧИСЛО 13 VOL. CV PARSIPPANY, N.J., SEPTEMBER 25, 1998 No. 13

Б. Єльцин і Л. Кучма вирішили створити „антикризову групу"

МОСКВА. — Президенти Росії й України, Борис Єльцин і Леонід Кучма, домовилися під час своєї неформальної зустрічі, що відбулася 18-19 вересня в заміській резиденції російського президента „Русь", створити спільну „антикризову групу", яка займеться вирішенням економічних проблем в обох країнах.

На переговорах, керівники держав висловилися також за розвиток сильного партнерства, не зважаючи на фінансову кризу в Росії. Занепокоєні станом двосторонньої торгівлі, вони наказали урядам вжити заходів щодо забезпечення виконання найважливіших торговельних угод.

„Тепер всіх непокоїть одна головна проблема — фінансова криза. Ми повинні перебороти кризу разом, не поодинці", — сказав Л. Кучма після закінчення переговорів, які за попередніми плянами мали відбутися в Харкові. За його словами, зустріч перенесено до Москви, оскільки Б. Єльцин не зміг приїхати в Україну через фінансову кризу в Росії.

Тісна економічна пов'язаність (в Росію надходить 40 відс. усього українського експорту) негативно вплинула на економіку України, коли в Росії почалася криза. Гривня знецінилася від середини серпня на 35 відс. Прийняте 18 вересня рішення Центрального банку Росії друкувати більйони нічим не підкріплених рублів створить ще більшу небезпеку для грошової одиниці України.

Не зважаючи на це, Л. Кучма за-

(Продовження на стор. 6)

ГАНЕБНА ПЛЯМА АМЕРИКИ

Тільки так, а не інакше, можна назвати події, про які Америка і цілий світ дізналися з аж занадто докладного, 2,800 сторінкового звіту незалежного прокуратора Кеннета Старра та відеострічки зізнань Президента перед лавою присяжних. Судова комісія Палати Репрезентантів вирішила оприлюднити ці документи, і минулого понеділка відеострічка була показана по всіх каналах телебачення.

Про правильність чи неправильність того рішення зайве дискутувати, бо це вже факт доконаний. Все ж таки варто запитати: кому і яка з цього користь? Одні твердять, що громадськість має право знати про вчинки свого Президента, інші ж вважають, що тут ідеться про намагання політичних суперни-

(Продовження на стор. 9)

На тлі економічної кризи у державі український парлямент, як і Уряд, демонструє „олімпійський спокій"

Київ, 21 вересня. — Усі очікування проявів відвертого протистояння між парляментом та Урядом, яке могло б призвести до відставки Кабінету Міністрів, минулого тижня виявилися марними. У Верховній Раді, попри усі обіцянки, не виступили ані прем'єр-міністер, ані Президент.

Практично увесь тиждень голова парляментського комітету Юлія Тимошенко наполягала на розгляді питання про антиконституційність президентського указу щодо внесення змін до бюджету-98. Слід нагадати, що свого часу саме за підписання цього документу представниця фракції „Громада" наполягала на тому, аби парлямент розпочав процедуру імпічмента

(Продовження на стор. 6)

„Залізної завіси" на українсько-польському кордоні не буде

КИЇВ. — Польський міністер закордонних справ Броніслав Ґеремек пообіцяв під час своєї візити до Києва, що майбутнє членство його держави в Европейському Союзі не створить нової „залізної завіси" між Польщею і Україною.

Виступаючи 16 вересня перед київськими студентами, він сказав, що Польща не хоче закритого кордону на сході і прагне підтримувати беззізовий режим з Україною. Б. Ґеремек перебував в Києві у зв'язку з запланованою на цей місяць візитою до України президента Польщі Алєксандра Кваснєвського.

Европейський Союз вимагає від Польщі, свого потенційного члена, посилення контролі на її східньому кордоні. Керівники ЕС побоюються, що у зв'язку з прозорим кордоном з Україною в ЕС почнуть проникати нелеґальні іміґранти і орга-

(Продовження на стор. 6)

Олександер ШАНДРЮК:

„МУСИМО ЗНАЙТИ КАНДИДАТУРУ, ЯКА Б ПЕРЕМОГЛА ЛЕОНІДА КУЧМУ В ПЕРШОМУ ТУРІ ВИБОРІВ"

Олександер Шандюк, один із лідерів Української Республіканської Партії Олександер Шандрюк знову, як і рік тому, висловився за оскарження Президента Леоніда Кучми. До нових президентських виборів часу залишається небагато. Яка позиція відомого політика України з обох вищезгаданих питань?

— Пане Олександре, оскарження Президента Л. Кучми: історія та перспектива...

— Вперше про оскарження Президента висловився минулого року з трибуни Світового Конґресу Українців Левко Лук'яненко. Ми інкримінували Президентові підписання угоди щодо умов імпортування ґазу, бо вважаємо, що це помилка не економічна, а стратегічна, або стратегічний злочин стосовно національних інтересів України. Відтоді практично вся наша продукція автоматично стала на третину дорожча, що суттєво знизило її конкурентоспроможність. Також ми інкримінували порушення Конституції і законів України щодо умов базування Чорноморської фльоти і сам факт поділу. Адже, згідно із законами України, все, що було на нашій території, належало Україні. Це цілком відповідало Віденській кон-

(Закінчення на стор. 6)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

СПУ заявила про намір висунути О. Мороза кандидатом на Президента

Голова Соціалістичної партії України і парламентської фракції "Лівий центр" Олександер Мороз прийняв рішення балотуватися на президентських виборах в Україні 1999 року. 20-21 вересня політрада партії на своєму засіданні за участю Мороза ухвалила рекомендувати з'їзду Соцпартії висунути його кандидатом на виборах Президента України. Одночасно прийнято рішення про звернення Соціалістичної партії до лівих, ліво-центристських і демократичних сил підтримати його кандидатуру як "єдину реальну альтернативу нинішньому Президентові України Л. Кучмі".

О. Ткаченко запроваджує новий порядок в парляменті

Незабаром буде запроваджено "новий порядок роботи парляменту з місцевими Радами народних депутатів". Про це повідомив голова Верховної Ради Олександер Ткаченко. При парляменті плянується також створити консультативну раду, яка співпрацюватиме з Радами усіх рівнів. Очевидно, йдеться про реанімацію т.зв. "народовладдя" за системою "радянської вертикалі". Поки що не зовсім зрозуміло, що ховається за цією, на перший погляд, малоперспективною ідеєю. Відповідь на це питання можна буде дати після оприлюднення списку претендентів на участь у президентських виборах 1999 року (хоча наприкінці липня пан Ткаченко заявив, що не висуватиме свою кандидатуру на виборах Президента). Тоді стане зрозумілим, чи є Ткаченко членом команди Леоніда Кучми (що малоймовірно сьогодні, але можливо в перспективі), чи він намагається вести свою гру і приховати істинні наміри. Варто нагадати, що ідея "оживити" Ради - не перша ініціятива спікера. Невдовзі після обрання Олександер Ткаченко виступив за запровадження трирічних податкових канікулів для сільськогосподарських виробників. Трохи згодом він заявив про підготовку "Національної програми відродження України", яка, за його словами, повинна стати порятунком для всієї країни, і яка готується спільно з Президентом. На сесії парляменту він наголосив, що до 17-20 жовтня уряд "має знайти 1,2 млн. тонн пального", інакше "весь урожай залишиться в землі". Олександер Ткаченко висловився за "скорочення на 50 відс. обсягів пального, яке надають громадському транспорту" для того, щоби передати це пальне сільськогосподарським підприємствам, а також за скорочення обсягів пального, яке надають Збройним Силам.

Гроші надійшли. Як їх використати?

Міжнародний валютний фонд схвалив надати Україні кредит за програмою розширеного фінансування на $2,226 млрд. терміном на три роки. Станом на 10 вересня надійшов перший транш - $257 млн. Подальше кредитування, відповідно до умов МВФ, залежатиме від дій уряду щодо реалізації структурних реформ. Поки не ясно, як саме буде використано кредит. Віцепрем'єр України Сергій Тигипко повідомив, що гроші підуть на погашення дефіциту державного бюджету і на поповнення валютних резервів Національного банку, запаси якого останнього тижня скоротилися до критичної межі - $800 млн. Водночас помічник Президента з питань економіки В.Литвицький заявив, що кредит МВФ буде використано на "стабілізаційні заходи і структурні реформи", а не на виплату боргів. Кредит МВФ, на думку фахівців, уже не реанімує валютний ринок, і новий валютний коридор, оголошений недавно, може виявитися не останнім. Тим більше, є сумнів, що гроші таки дійсно можуть бути знову витрачені на покриття боргів і бюджетних витрат. Адже в Україні досі немає конкретної та чіткої програми виходу з кризи.

Пошуки майбутнього

В українській столиці відбувся міжнародний дитячий біологічний симпозіум "Дотик природи-98". Метою цього заходу було встановлення всебічних зв'язків між юними натуралістами багатьох країн світу, обмін досвідом, пошук шляхів розв'язання актуальних проблем, зокрема, в галузях біології, екології та медицини. У симпозіумі взяли участь близько 250 дітей, а також науковці та представники десяти країн. Столиця України не випадково стала місцем проведення цього міжнародного заходу. Тут напрацьовано великий досвід і давні контакти з різними позашкільними закладами багатьох країн світу.

Безробітних стає більше

Як повідомили у Держкомстаті України, рівень безробіття в серпні 1998 р. становив 3,1 відсотка. Середня сума допомоги з безробіття в серпні становила 38,92 грн., що на 2,3% менше від рівня липня, і на 8,9% більше порівняно з цим же періодом минулого року. На 1 серпня кількість офіційно зареєстрованих безробітних в Україні становила 816,806 осіб, із них уже працевлаштовано 14,592. Як повідомляють у Держкомстаті, на 1 вересня на обліку в службі зайнятості перебувало 875,131 осіб. Із них 14,989 проходять професійне перенавчання, 481,385 - отримують допомогу з безробіття. Найбільшу кількість безробітних зареєстровано на 1 вересня в таких областях: Львівській - 76,7 тис. осіб, Донецькій - 66,3 тис., Дніпропетровській - 51,7 тис. Серед безробітних у Києві 40% становить молодь віком від 21 до 28 років, із яких 3/4 - жінки. Кожний третій безробітний віком до 21 року - випускник профтехучилища, кожний п'ятий віком 21-28 років - випускник вищого навчального закладу освіти.

Мова в небезпеці

Першим документом, який на початку цього навчального року одноголосно ухвалила вчена рада Львівського університету, став відкритий лист Президентові Леонідові Кучмі та Голові Верховної Ради Олександрові Ткаченку. Науково-педагогічні працівники, студенти, весь колектив вважають, що саме депутати парляменту, члени уряду, інші представники влади на кожному кроці порушують 10-ту статтю Конституції України про те, що державною мовою в країні є українська. "На пропозицію представника фракції комуністів вилучення з законопроекту про середню освіту в Україні 7-го пункту, в якому йдеться про обов`язкове вивчення державної мови в усіх закладах середньої освіти, є акцією, котра перед усім світом принижує гідність України як великої держави, сказано в листі. Адже мова - одна з основних ознак нації, фундамент культури, інтелекту, патріотизму. І це мало би бути само собою зрозуміло на восьмому році існування незалежної держави". Представники одного з найдавніших університетів України, висловлюючи стурбованість поглибленням процесу російщення України, вважають, що нинішня влада в Києві практично не звертає уваги на це небезпечне явище.

Офіцери служитимуть довше?

Питання морально-психологічного стану у військах і соціяльного захисту військовослужбовців, а також їхнього матеріяльного та грошового забезпечення було обговорено під час зустрічі Президента Леоніда Кучми з головою Спілки офіцерів України (СОУ), народним депутатом Іваном Біласом. Як повідомили в прес-службі голови держави, під час зустрічі обговорювали можливість збільшення термінів перебування офіцерів на військовій службі. Іван Білас повідомив Леоніда Кучму про проведення з ініціятиви СОУ в грудні 1998 р. Першого Всеукраїнського з'їзду офіцерів. Під час зустрічі також ішлося про утворення національного аероклубу, де, зокрема, набуватиме льотних навичок загін українських космонавтів.

Буде газ і нафта

Представники 42-ох країн світу взяли участь у міжнародній конференції "Нафта і газ України-98", що відбулася в Полтаві. Вони обговорили широке коло наукових і практичних проблем своєї галузі, демонстрували новітні технології, різноманітну продукцію, яка може зацікавити потенційних партнерів. Обрання Полтави місцем такого представницького форуму не випадкове. Згідно з висновками міжнародних експертів, зробленими на конференції, Полтавщина є найперспективнішим в Україні регіоном видобутку нафти і газу, здатним залучати значні західні інвестиції. До речі, предметна розмова на цю тему вже відбулася з представниками відомої британської компанії "Брітіш Петролеум", яка виявила зацікавлення в розробці місцевих покладів нафти. Значну фінансову підтримку регіонові надасть і український уряд, який планує надати для облаштування 40 нових свердловин на Полтавщині близько 120-ти мільйонів гривень. На думку спеціялістів, ці кошти повернуться сторицею вже незабаром, коли нові потужні свердловини почнуть забезпечувати Україну додатковими обсягами її нафти і газу.

Гроші віддадуть?

Часткова компенсація знецінених заощаджень громадян України, можливо, розпочнеться наприкінці вересня ц.р. Про це повідомив міністр фінансів Ігор Митюков, виступаючи в парляменті з інформацією уряду про заходи щодо індексації знецінених вкладів і заощаджень населення. Він зазначив, що в держбюджеті на 1998 р. передбачалося спрямувати на погашення заборгованості щодо знецінених заощаджень громадян у Ощадбанку та на викуп облігацій державної цільової безпроцентної позики 370 млн. грн., у тому числі 170 млн. грн. - заборгованість держбюджету з компенсації вкладів у 1997 р. Але, як зазначив міністр фінансів, із урахуванням складної ситуації з надходженнями в держбюджет, а також великої заборгованості зі заробітної платні, на компенсацію вкладів, можливо, буде спрямовано не більше, ніж 100 млн. грн.

ТІЛЬКИ ФАКТ

Близько 32-ох мільйонів громадян в Україні користуються Дніпром як основним джерелом питної води. Без його ресурсів не можна уявити життя 50-ти великих міст і промислових центрів, близько 10-ти тисяч підприємств, п'ятдесяти зрошувальних систем і чотирьох атомних станцій.

▼

Щогодини в Україні одна людина помирає від сухот. 1997 року тільки в Києві на сухоти захворіли 933 особи, 232 з них померли.

▼

Від часу проголошення незалежної України за новими програмами для викладачів, науковців і учнів на тривалому стажуванні в ЗСА побувало понад 2,5 тис. осіб.

▼

1999 року від проведення приватизації до держбюджету передбачено отримати надходжень на 800 млн. гривень.

▼

Від 10 вересня поштою припинено приймання грошових переказів із Росії в Україну; двома днями раніше про це оголосили Азербайджан, Таджикистан, Латвія, Литва і Естонія.

▼

На українських екранах відтепер має демонструватися не менше, ніж 30 відсотків національних фільмів. Така квота визначена Положенням Кабінету Міністрів про національний екранний час і його використання суб'єктами кінематографії та телебачення.

▼

Національний банк України 21 вересня встановив такі закупівельні ціни на дорогоцінні метали (гривень за 1 г чистоти): золото - 24,5, срібло - 0,35, платина - 31,3, паладій - 17,7, родій - 27,3.

▼

Національний банк України встановив від 19 вересня такі офіційні курси гривні до іноземних валют для здійснення обліку та митних платежів без зобов'язань НБУ купувати та продавати зазначені валюти за цими курсами:

Доляр ЗСА - 2,99 грн.
Англійський фунт стерлінгів - 5,024391 грн.
Італійська ліра - 1,78311 грн. за 1000 лір
Німецька марка - 1,762140 грн.
Російський рубль - 1,7599 грн. за 10 рублів.

▼

Розграбування стародавнього могильника сталося в Бахчисарайському районі Криму. Управління Служби безпеки України затримало кілька груп місцевих мешканців, які займалися незаконними розкопками. Вилучено глечики, чаші, келихи з венеціанського шкла і прикраси з бронзи, срібла, напівдорогоцінного каміння. Порушено кримінальну справу.

▼

Рейсом літака Ту-134А за маршрутом Харків-Миколаїв-Баку 21 вересня між Україною й Азербайджаном відкрито нову постійну міжнародну авіалінію, яку обслуговуватиме недавно створена харківська державна авіакомпанія "Авіалінії Харкова".

ТЕМА ТИЖНЯ

Навіщо, кому і коли потрібен доляр в Україні

Рівно п'ять років тому на сторінках української преси було опубліковано цикл статей "Що і як реформувати", в яких розглядалась технологія позитивних економічних перетворень у національних інтересах. Було розглянуто чотири основні напрями реформування: стабілізація ідеолого-економічна, стабілізація засобів платежу, стабілізація виробництва, стабілізація структурно-економічна і соціяльна.

Там таки було представлено адекватно-товарну технологію впровадження і використання гривні. Зокрема, запропоновано, щоб Національний банк і уповноважені банки виплачували гривні тільки вітчизняним виробникам за продукцію, що її реалізовано в державну систему закупівлі, постачання і збуту, по державних цінах, що становлять 85% від ринкових. За продукцію сільського господарства і харчової промисловостигривні мали б виплачуватися пропорційно фактичному обсягу закупленої продукції. У сфері промислової продукції гривні мали б виплачуватися пропорційно приросту обсягу виробництва на відповідному підприємстві у натуральних одиницях. Таким чином, формувалися б пропорції стабільности у ринковому п'ятикутнику "виробник-товар-ціни-гроші-споживач" з національними, тобто нашими з вами, інтересами (і фондами) у центрі.

При такому порядку, природно, жодна нетоварна емісія гривні не допускається. І тоді кожен громадянин знає, що, тримаючи в руках гривні, він дійсно є власником певного еквіваленту вітчизняних товарів. Тоді імпортні товари і відповідні засоби платежу (в т.ч.долари) на нашому ринку почували б себе хоч почесними, але все таки гостями.

Отже, запропонована нами технологія реформування і досягнення фінансової стабільности, включаючи підтримку твердости української національної валюти, фактично являла собою комплекс певних антикризових заходів, отих самих "щеплень" від суспільно-економічних хвороб, в тому числі іноземного походження, зокрема з Росії.

На жаль, нас не захотіли тоді послухати ні прем'єр-міністр Леонід Кучма, ні Кучма - Президент, котрі зробили ставку на доляр, відкривши ворота для колонізуючого імпорту та проголосивши "стратегічне партнерство з Росією", за чим стоїть відмова від політики економічної самодостатності і незалежності нашої держави. І все це було названо реформуванням.

Фактично тільки тепер, коли вже, як кажуть, смажений півень добряче таки дзьобнув по голові, уряд і Національний банк вводять

(Продовження на стор. 5)

Українська громада вшанувала Дж. Раєна

Чикаго. — Нещодавно українсько-американська громада Іллиной стейту влаштувала прийняття в Українському Культурному Центрі — для вшанування Стейтового секретаря Джорджа Раєна.

Зліва: Богдан Плешкевич, Дж. Раєн, Ірина Плешкевич

АМЕРИКА І СВІТ

Не плянується спільних заходів стабілізації світової економіки

ВАШІНҐТОН. — Ален Ґрінспен, голова Федеральної ради валютних резерв, звітуючи минулого тижня перед Банковою комісією Палати Репрезентантів, зазначив, що немає домовлення між головними індустріяльними країнами світу про спільне зменшення відсоткових рат. Ще раніше президент Билл Клінтон звернувся до вище згаданих країн, щоб спільними заходами намагатися припинити ґльобальну фінансову колотнечу, але це його звернення відразу натрапило на перепони. Повідомлення А. Ґрінспена — це вислід розбіжности думок серед країн-членів „великої сімки" щодо відсоткових рат. Крім того, Бразилія, котра, на думку ЗСА, є найбільш загроженою економічними проблемами у Південній Америці, не змогла домовитися з представниками Міжнародного валютного фонду та країн „великої сімки" про потрібну їй багатобільйонову позичку.

Німеччина видасть суданського злочинця Америці

ФРАНКФУРТ, Німеччина. — Німецькі урядові чинники повідомили, що збираються видати затриманого ними цього тижня біля Мюнхену суданця, котрого ЗСА підозрівають у причетності до збомблення американської амбасади в Найробі, столиці Кенії. Ґінтер Бекштайн, баварський міністер внутрішніх справ, сказав, що затриманий — це 40-річний суданець Мамду Магмуд Салім, який, на думку американців, є головним заступником савдійського вигнанця Осама бін Ладіна, котрого оскаржують у організуванні та фінансуванні згаданого вибуху. М. Салім заперечує, що він є довіреним О. Ладіна.

Можливості багатопартійности в Китаї

ПЕКІН. — Угрупування оборонців людських прав повідомляють, що китайські дисиденти звернулися до уряду, щоб зареєструвати в трьох областях країни місцеві відділи опозиційної організації — Демократичної партії Китаю. Дисиденти підкреслюють, що були дещо здивовані, коли їхні заяви не були відразу відкинені, а навпаки, у двох областях їм подано конкретні умови потрібні для реєстрації організації. Вони включають листу найменше 50 членів зі зазначеними керівниками, головного бюра та з реєстраційною оплатою в сумі 6, 200 дол. Ще три місяці тому таке прохання в жеянгській області було відразу відкинено, а тих, які подали заяву, ув'язнено. Ванґ Юкай, дисидент, якого подання аплікації в червні закінчилося одномісячним ув'язненням, підкреслює, що „реакція влади між червнем і вереснем значно змінилася, й ми уважаємо, що наша ситуація є трохи кращою". Одначе сподівання були завчасними, бо вже кілька днів пізніше в інших частинах країни не прийнято подібних аплікацій, а аплікантів затримано та дано до пізнання, що на інші партії, крім комуністичної, в Китаї немає місця.

Чесність все ж таки існує

ЕЛЬ ПАСО, Каліф. — Тут у лазничці місцевого крамничного базару два брати, п'ятилітній Сем і восьмилітній Сет,знайшли торбу з понад 23,000 дол. і з доброї волі віддали свою знахідку поліції. Малий Сем признався репортерам засобів масової інформації, що „це було хвилюючим переживанням, бо у торбі виявилося багато грошей, але ми знали, що затримати їх для себе не можемо". Хлопчики сказали про свою знахідку батькам і тоді передали поліції, котра дослідила, що це власність місцевого будівельного контрактора. Він, певна річ, був дуже радий, що саме ці чесні хлопчики знайшли його згубу. Хлопчики отримали нагороду, але відмовилися назвати її вартість.

Ґураґан навістив Порто Ріко

САН-ХУАН, Порто Ріко. — Минулого понеділка, 21 вересня, ґураґан, „Джордж" з невимовною силою навістив Порто Ріко, залишаючи за собою жертви в людях, а острів — у руїні, без електрики та води. Своєю нищівною силою „Джордж" зачепив також американські Вірґінські острови та інші менші острови північносхідного Карабійського моря. Будучи попередженими про силу і напрямок ґураґану, місцеві власті приготовили сховки для бажаючих перетривати ґураґан у безпечному місці та постійно остерігали мешканців від небезпеки. Губернатори обидвох згаданих американських територій вже заздалегідь звернулися до президента Билла Клінтона оголосити їхні території районами всекрайового лиха, щоб швидше отримати допомогу. З уваги на лихо, дружини Федеральної аґенції наглої потреби та Американського червоного хреста були завчасу на місцях.

Нове призначення у Вашінґтоні

ВАШІНҐТОН. — Республіканський конґресмен Боб Шейфер з Колорадо повідомив, що він призначив Ксеню Горчаківську на становище законодавчого асистента у своїм вашінґтонськім бюрі.

На його думку, „Ксеня є значним додатком до діяльности його бюра у Вашінґтоні. Вона працювала у законодавчих установах Колорадо, де здобула широкий досвід проведення стейтових кампаній та ознайомлена зі законодавством і справами виборців".

Досвід законодавчого асистента К. Горчаківська здобула, працюючи на тому становищі для Стейтових коледжів Колорадо, пропаґуючи ініціятиви вищої освіти в Стейтовому уряді. А досвід з ділянки проведення кампаній здобула в ролі асистента координатора подій виборчої кампанії Ґейл Нортон, генерального прокуратора Колорадо, до Сенату ЗСА, та будучи заступником керівника виборчої кампанії-Дага Андерсона до колорадського Стейтового уряду.

Бакалавреат з політичних наук Ксеня здобула в Колорадському університеті в Болдері.

К. Горчаківська є активним членом пластового куреня „Чортополохи". Перед приїздом до Вашінґтону Ксеня від 1994 року була виховницею в Колорадо, подругою на таборах в Іст Четем, Н.Й., та в Міддлесфілд, Огайо. У Вашінґтоні Ксеня продовжує займатися виховною працею в місцевій станиці.

Родина Конґресмена Б.Шейфера походить з України. До Конґресу Б. Шейфер був вибраний у листопаді 1996 року. Він є співголовою Українського Конґресового Кокусу в Палаті Репрезентантів. Одноголосно його вибрано президентом новообраних республіканських конґресменів і головою Західнього кокусу працюючої водяної групи. Він також є членом Кокусу крайової безпеки у Палаті Репрезентантів і працює в комісіях — сільськогосподарській, засобів, освіти і робітництва.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280 Parsippany, N.J.07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510. UNA Fax: (973) 292-0900

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $50.00, на півроку-$30.00. Для членів УНСоюзу $40.00 річно, на півроку-$25.00. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам редакції. Редакція застерігає за собою право при потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли.

Друг пізнається в біді...

Російський президент Борис Єльцин має всі підстави бути задоволеним своїм українським колегою Леонідом Кучмою, який не зрадив „дружби" між двома країнами, не зважаючи на фінансовий крах у Росії. Під час зустрічі президентів на підмосковній дачі Б. Єльцина голова Української держави ще раз наголосив на тісному російсько-українському партнерстві і заявив, що побороти фінансову кризу можна лише разом. А щоб бути переконливішим, Л. Кучма запропонував створити вільну економічну зону між Україною і Росією. Іншими словами: ви падаєте у прірву і ми за вами, щоб вам так сумно не було.

Росія повертається, принаймні частково, до командно-адміністративної системи. До уряду приходять вчорашні люди — комуністи і соціялісти, які виступають за націоналізацію підприємств, контролю над цінами, цензуру. Центральний банк Росії друкує ні чим не підкріплені рублі, намагаючись розрахуватися з внутрішніми боргами і сплатити платні і пенсії. Економісти застерігають, що це приведе до вже знайомої людям гіперінфляції. І з такою країною Л. Кучма хоче створювати вільну економічну зону! Щоб така зона працювала, потрібна певна однорідність економік. На практиці це може означати, що російська командно-адміністративна система запанує і в Україні.

Чому б Л. Кучмі не звернути більшої уваги на економічну співпрацю з Польщею та іншими країнами Східньої Европи? У тих країнах економічна ситуація стабільніша ніж, в Росії, і вони є надійніші партнери. Крім того, Польща тепер дуже прихильно ставиться до України, виступає її адвокатом на міжнародній арені.

Пояснити на перший погляд дивні пріоритети Л. Кучми можна багатьма причинами. Він просто звик наслідувати у своїх діях російського президента, йти дорогою, протореною Москвою. Певно, голова Української держави ще не звільнився від почуття меншовартости перед своїм „старшим братом". Адже відданий слуга часто не може допустити, щоб його становище було ліпшим за становище хазяїна. Тому він залишається з ним до кінця, навіть жертвує собою.

Можна легко здогадатися, що причиною вірности Л. Кучми Москві є те, що він розраховує на її підтримку на наступних президентських виборах в Україні. Позагрававши спочатку з НАТО і Заходом, він „схаменувся": заговорив з середини минулого року про „стратегічне партнерство" з Росією, програму економічного співробітництва з нею, великі пільги для російського бізнесу тощо. Це — ціна, яку він готовий заплатити за своє переобрання. Український же народ може заплатити ще дорожче — незалежністю своєї держави.

Курс Л. Кучми на зближення з Росією, незважаючи на фінансовий крах у ній, — хибний і згубний для України. І щойно проголошена двома президентами т. зв. „антикризова група" не врятує українську економіку. Рятувати її треба справжніми реформами, приватизацією землі, розвитком торгівлі з багатьма країнами, а не переважно з Росією. Та це буде під силу справді українському урядові, який ставить інтереси своєї країни вище всякого братання з сусідами. Л. Кучма ж, як виглядає, цінить найбільше вірність своїм „друзям".

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про те, що нам можна , а що ні

Ніколи, здається, не була наша професія журналістів виставлена на таку пробу, як саме в останніх часах. Тут під журналістами розуміємо в першу чергу працівників пера, але також усіх інших засобів масової інформації, які сьогодні часто побивають традиційних журналістів-газетярів своїми технічними можливостями, а передусім нахабністю в шуканні за сенсаціями. Чи не мали ми доволі прикладів того хоча б в останньому тижні, коли усі американські засоби масової інформації захлиналися коментарями, часто не знаючи меж, за ними — й інших країн , про аферу Президента Клінтона?

Скандал перебуває дослівно на устах цілого світу і також у цілій світовій пресі на перших сторінках. Думається, що „старозаконним" журналістам зовсім не було приємно про цю історію писати, хоча змушувала їх до цього загальна опінія, а також вимоги преси, якій ми служимо.

Справедливости ради слід сказати, що українська преса діяспори назагал старалася писати про любовну історію Моніки і Клінтона стримано, без терпких чи слизьких коментарів. Зате наші товариші по перу з України, діставши, нарешті, омріяну свободу слова, подавали світлини та коментарі, на які ми б тут ніколи не зважилися — просто з поваги до нашої професії та правил журналістичної етики, яка для нас, журналістів старшого покоління, колись була законом і яка декого морально зобов'язує досьогодні. Балянсувати між поняттями журналістичної етики та сучасної моралі, яка знаходить відображення в засобах масової інформації — завдання нелегке, і ми постійно стоїмо перед питанням: писати чи промовчати?

А може ми, довгими роками переживаючи важкі обставини під совєтською займанщиною наших близьких в Україні, забули або просто соромилися писати тут в пресі про життя, яким воно є,— все те, що „Ню Йорк Таймс" так добре окреслив своїм гаслом „All the News That's Fit to Print "? Може, ці щоденні новини видавалися нам (принаймні у „Свободі") надто звичайними подіями, щоб про них писати?

Переглядаючи свої архівні „скарби", я недавно натрапила на одне число славного і престижевого щоденника зі Львова „Діло", в якому я робила свої перші кроки студентки журналістики. І знайшла у числі з датою 14 жовтня 1932 року ряд незвичайно дивних, ще й тепер мені смішних новинок, які ця поважна газета друкувала. Ось, наприклад: „Безробітний відрізав собі голову", „Українка засуджена на смерть за вбивство чоловіка", „Блоха на 2 цм.", „Як натягають людей", „У Коломиї Михайло Симонтович закопав живцем Параску Стецюк" і т. п. Хочете ще далі? Можу без вагання зацитувати. Уявімо собі, яке б то було святе обурення читачів „Свободи", якби ми писали такі сенсаційки, які сьогодні на денному порядку, ба навіть часто куди гірші своїм змістом, хоча вони правдиві!

А тим часом ми мусимо дуже вважати, що пишемо, тому що наші провідні особи, у політиці чи в громадському житті, не вміють прийняти написаної правди, коли вона подається в часописі у формі навіть легкої критики чи тільки зауваження. Напишете щось не в смак одному чи другому „достойникові" — і вже маєте ворога до кінця життя. Уявімо собі, що було б, коли б тепер Клінтон ображувався на кожного свого критика? Але він цього не може робити, бо в публічному житті треба все приймати як частину своєї професії. А ми, українські журналісти, працівники пера, далі стоїмо перед дилемою: як і що писати? Ми знаємо, що треба писати правду, але як це здійснити, щоб не образити нікого, щоб не спинятися на дурничках, обминати неестетичні та інтимні справи, на яких так багато преси сьогодні робить собі сумнівну популярність?

Тому я часто стою перед питанням: Що нам писати, а що ні?

О-КА

Можливість одержати одноразову дотацію за переслідування нацистською Німеччиною

У Швайцарії створився в 1997 році фонд під назвою „Швайцарський фонд для потребуючих жертв голокосту" (Swias Fund for Needy Victima of the Holocaust", ціллю якого є надати одноразову дотацію особам, що зазнали переслідувань з боку нацистської Німеччини. З цього фонду можуть користати всі українці, які були силою вивезені до Німеччини і там жили в невідрадних умовах нацистського „затруднення".

Детальні інформації і форми аплікацій можна одержати, телефонуючи на число 1-800-549-6864, подаючи своє ім'я і прізвище, дату народження і адресу, або писати на адресу: Swias for Needy Victims of the Holocaust/Shoa, 3003 Bern, Switzerland. Згадані аплікації можна одержати лише до 17 листопада 1998 року.

Подання можуть вносити особи, які були переслідувані на терені Німеччини або в країнах, уряди яких співпрацювали (коляборували) з нацистською Німеччиною. Ця одноразова дотація незалежна від пенсій, які одержують колишні працівники, насильно вивезені до Німеччини на працю під час Другої світової війни.

КОМЕНТАР

Невже байдуже, хто переможе: Україна чи Росія?

Позаминулого тижня у Москві відбулися переговори на найвищому рівні між делегаціями України та Росії.

Підбиваючи підсумки українсько-російської зустрічі, Президент Кучма наголосив, що у двосторонніх відносинах "на рівні президентів і прем'єр-міністрів непорозумінь немає". Цього, очевидно, вдалося досягти завдяки поступливості українського лідера, який напередодні зустрічі зі своїм російським колегою відверто заявив про те, що намір "серйозно обговорити питання створення зони вільної торгівлі за нинішніх умов може стати найкращим виходом як для Росії, так і для України... На такий крок потрібно йти, виходячи з реалій, а не рахувати, хто від цього виграє, а хто програє".

Після цього чи варто дивуватися, що Україна в боргах, як у реп'яхах. Чи можна дивуватися тому, що Президент Російської Федерації поставився до "доктрини Кучми" однозначно - "в принципі позитивно". І справді, хто відмовиться скористатися набутками господаря, який розчинив настіж двері своєї хати, а сам пішов із двору?

Важко після цього збагнути логіку думок і вчинків Президента Кучми, який нібито з болем у душі стверджує, що "між Україною та Росією укладено договір про вільну торгівлю, однак досі його не ратифіковано російським парламентом". Так само, як не ратифіковано й "великий договір" між ними. Чому саме - відомо давно. Адже за словами голови комітету російської Думи Тихонова, "Україна ніколи не виходила зі складу Росії".

Цікаво було би почути, чи поділяє таку думку Президент України Леонід Кучма, і чи треба рахувати українські прибутки та видатки?

ПРИЧИНИ АВІАКАТАСТРОФИ Й ДАЛІ НЕВІДОМІ

Назавжди залишаться таємницею розмови екіпажу літака "Swissair", рейс 111, що розбився 2 вересня над Атлантикою поблизу канадського узбережжя в провінції Нова Скошія. Як зазначили експерти, спеціальний апарат із записами розмов пілотів між собою був вимкнутий за шість хвилин до катастрофи. "Враховуючи той факт, що два ящики споживали енергію з різних систем, можна припустити про наявність дуже серйозних проблем у літака зі струмом", - зазначила 21 вересня на прес-конференції речник канадської служби безпеки транспорту Дана Дуарон. Є також версія, що швейцарські пілоти навмисно вимкнули пристрій для запису розмови з метою визначити місце запалювання. Незважаючи на проблеми з "чорними ящиками", слідчі сподіваються знайти нові докази, що зможуть розкрити цю трагічну таємницю.

Лист амбасадора України в Польщі до примаса Польщі кардинала Юзефа Ґлемпа

Ваша Еміненціє!

До Амбасади України в Річпосполитій Польщі дісталася вістка, що в колишній греко-католицькій катедрі (тепер костел оо. Кармелітів і рівночасно костел військового ґарнізону) в Перемишлі збудовано пропам'ятну плиту в річницю закінчення Другої світової війни. Таблиця має вигляд орла, розпростерті крила якого мають вигляд мапи передвоєнної Польщі. На правім (тобто східнім) крилі орла є напис: „Невинній людності Річпосполитої Польщі потворно (бестіяльсько) мордованої бандами УПА на східних окраїнах Польщі в роках 1942–1946" („Niewinne ludności Rzeczpospolitej Polski bestijalsko mordowanej bandami UPA na Wschodnich Kresach Polski w latach 1942–1946"). Внизу того напису є різьба перевернутого і вбитого в крило орла Тризуба, як державного герба України. Амбасада уважає цю дійсність за акцію спрямовану на розпалювання ненависти проти України і Українського народу, а що нас найбільше дивує, що Католицька Церква попирає такі акції. Амбасада вже звертала увагу на подібні факти (властиво, на насичену ненавистю „пропам'ятну" плиту на мурі катедри в Калішу), але, на жаль, церковні власті на наші листи не звертають уваги, а декотрі костели і також католицька преса, передусім „Слово-Дзєннік Католіцкі" залишається осередками українoненависти.

Амбасада висловлює надію, що Польський Єпископат не є зацікавлений у підсилюванні напруги — між народами польським і українським і займе відповідне становище, щоб перестати вживати католицькі святині і пресу на протиукраїнську діяльність.

Ми не можемо допустити до повторення помилок наших предків. Мусимо навчитися жити в згоді і викинути завчені в минулому від'ємні поняття. Ми вважаємо, що в тому напрямі багато добра може зробити, і повинна зробити, Церква, плекаючи християнські ідеали любови, а не шовіністичної ненависти.

Складаю Вам вислови найвищої поваги.

Петро Сардачук,
Надзвичайний і Повноважний Амбасадор України в Польській Республіці. Квітень, 1998 р.

АМЕРИКАНСЬКІ ПРОГРАМИ НАВЧАНЬ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ

КИЇВ. —15 вересня в "Американському домі" посол Сполучених Штатів Америки в Україні Стівен Пайфер провів прес-конференцію. На ній, зокрема, було оголошено про початок кількох нових програм академічних обмінів. Разом із Міністерством освіти та організаціями, які проводять обмінні освітні програми, уряд Сполучених Штатів через посередництво Інформаційної агенції США розробив низку програм, які надають можливості навчання й досліджень у таких галузях, як юриспруденція, журналістика, громадська адміністрація, економіка, цивільна освіта та управління бізнесом. Практичною реалізацією програм опікується Американська рада зі співпраці в галузі освіти та вивчення мов (ACCELS), Міжнародний фонд "Відродження" та Рада міжнародних досліджень і обмінів (IREX) при загальній координації Інформаційної служби Сполучених Штатів (USIS). Вимоги для кожної програми окремі, але вільне володіння англійською письмово та розмовною мовою — обов'язкове.

Загалом програм є вісім і проводяться вони, як сказав посол, на засадах відкритого конкурсу. Отже, кожен, хто відповідає вимогам, має можливість потрапити до Сполучених Штатів на навчання. А це може бути не тільки учень і студент, а й аспірат, викладач, учений. Адже крім стандартних, добре відомих студентських обмінів і програм стажування викладачів є програма обміну науковців ім.Фулбрайта, програма обмінів аспірантів ім. Москі, а також стипендії для дослідження сучасних проблем.

З'явилися й українсько-американські премії за досягнення у викладанні. Наприклад, у 1998—1999 роках ця програма проводиться для вчителів англійської мови та знавців історії США. Протягом останніх семи років за програмами для викладачів, дослідників і учнів у Сполучених Штатах побувало майже дві з половиною тисячі стажерів. Ці програми, як сказав пан Пайфер, "надають українцям шанс здобути нові вміння навчати та навчатися, набути професійного та особистого міжкультурного досвіду", а потім, повернувшись в Україну, працювати на благо свого народу.

Навіщо нам потрібен долар?

(Закінчення зі стор. 3)

необхідні обмеження на стику гривні і рубля, помірковано дозуючи залучення долара. Але шилом моря не нагрієш; без власного українського виробничого потенціялу і його динамічного використання на ринку ніякий долар не врятує. Треба завжди пам'ятати, що засоби платежу відповідної країни є носієм її інтересів в цей момент і на перспективу, а потужність (твердість) відповідного засобу платежу визначається товарним, майновим, ресурсним забезпеченням країни-емітента. Про рівень і достовірність такого забезпечення значною мірою свідчить курс акцій на фондових ринках, де тон задають ВИРОБНИЧІ компанії.

Історія економіки Росії проводить через століття одну чітку тенденцію: бюджет цієї країни практично завжди, значною мірою, формувався за рахунок загарбання й експлуатації колоній, а також (особливо в совєтсько-більшовицький період) завдяки безмірному використанню природних багатств і рабської праці. Досить нагадати, що 95 відсотків усіх концтаборів системи ГУЛАГу (а це близько 12 млн. в'язнів) спеціялізувалися на лісоповалі та вивезенні деревини, а також видобутку корисних копалин. І досі ще хистка економіка Росії з останнього тримається переважно на експорті нафти.

На жаль, нинішня президентська адміністрація України багато що перейняла від російських методів господарювання. Не випадково Леонід Кучма проголосив політику продажу українських підприємств західним "інвесторам" як панацею. Звичайно,керівникам Росії та проросійським силам в Україні рішуче не подобаються останні заходи НБУ. Деякі з російськомовних газет в Україні поспішили вмістити статті під промовистими заголовками на кшталт "Україна запроваджує кордони для рубля". І слушно, що запроваджує, - давно вже пора почати шанувати себе. Тоді й деякі інші "старші брати" шануватимуть.

Все сказане великою мірою стосується також долара, за яким стоять інтереси іншої держави.

Немає проблеми, - можна, справді можна, як кажуть фінансисти, "прив'язати" гривню до долара і стримувати (утримувати на повідку) гривню на деякому рівні за рахунок організаційних заходів. Але тоді, по-перше, долар так само стимулюватиме завезення і продаж імпорту (пригнічуючи вітчизняного виробника і, в кінцевому рахунку, - гривню), а по-друге, не маючи достатнього вітчизняного товарного забезпечення гривні, над нами завжди висітиме дамоклів меч чергової кризи. А українцям уже треба думати не про вихід із кризи, а про те, щоби не увійти в неї.

Є. Маґістр („Вечірній Київ")

Святкування 125-ліття Наукового Товариства ім. Шевченка

В днях 3 жовтня (поч. в 10-ій) та 4 жовтня (поч. в 1:30) в Ню Йорку, в домі НТШ, ч. 63 на четвертій Авеню,відбудуться святкування 125-ліття Наукового Товариства ім. Шевченка. Ювілейна програма заповідається цікавою не тільки змістом доповідей, мистецькою частиною та виставкою видань НТШ, але і тим, що у дводенних наукових програмах будуть брати участь доповідачі із декількох поколінь, як також з кількох хвиль еміграції до ЗСА, включаючи найновішу, та вже тут роджених науковців.

„МУСИМО ЗНАЙТИ ...

(Закінчення зі стор. 1)

венції про правонаступництво держав. Ми мали всі підстави керуватися міжнародним правом, і проблема поділу фльоти, в яку нас втягнула Росія, могла взагалі не існувати. А щодо базування фльоти — свого часу народні депутати були ознайомлені з експериментними оцінками фахівців Національної Академії Наук зі світових аналогів. Так от, лише оренда землі могла б щорічно давати бюджетові Украни не менше 2 блн. дол. А Росії передана взагалі унікальна інфраструктура — під землею і на поверхні. Все це мало би бути обраховано. Згідно з умовами договору, підписаними за директивою Л. Кучми тодішнім прем'єр-міністром Павлом Лазаренком, Україні нараховується близько 98 млн. дол. щорічно, але жодної копійки ми не отримуємо, оскільки нам будуть списувати мітичні борги. Про природу цих боргів я вже говорив: 1993 року на рівному місці віце-прем'єр Віктор Пинзеник звалив на плечі наших бюджетників і пенсіонерів борг у 2.5 блн. дол. (йдеться про рішення уряду покласти на себе борги українських підприємств перед російськими). З того часу Росія використовує цей борг, аби тиснути на переговорах з Україною з будь-яких питань.

На жаль, з першого разу нам вдалося зібрати необхідну кількість підписів для включення до порядку денного питання про оскарження.

— Сьогодні більше можливостей провести це питання?

—Я не думаю, що буде легше. Але ми не маємо права мовчати. Потрібно зробити все, щоб прозрів і депутатський корпус, і люди в Україні. Ми піддаємося навіть певному остракізму з боку наших соратників по національно-демократичному табору, які вважають, що ми граємо на руку антидержавницьким силам. Але я вважаю, що вони помиляються, бо політика, яку провадить Президент, лякаючи нас червоною загрозою, насправді це політика не українського державника, а Білої ґвардії, яка на території України протистоїть Червоній, але такій же імперській ґвардії. А нам відведено ролю масовки.

— А чи були спроби заанґажувати УРП під майбутні президентські вибори чи просто, вибачте, купити ваші структури?

— Були спроби переконати нас підтримати одного, другого, третього, але, зваживши ці нюанси, ми відкинули ці пропозиції. З часом ми навіть з повагою ставимося до того чи іншого діяча, зокрема, я не буду брехати, до Сергія Головатого, державницьку позицію якого пам'ятаємо. Але реально він не може претендувати більш як на 10-12 відсотків. Якщо він висунеться, то зробить велику шкоду. Не собі, звичайно, а державним інтересам, бо розіб'є голоси державницьких сил. Нам треба знайти людину, яка реально стала б державницькою альтернативою Президентові Л. Кучмі. Червоні свої 30 відсотків наберуть. Тепер питання в тому, хто вийде в другий тур проти лівого претендента. Отут треба знайти людину, здатну випередити Кучму вже в першому турі.

— За всієї поваги до Головатого чи Костенка їх важко назвати прохідними кандидатурами...

— Непрохідні. І один, і другий в цих обставинах зіграли б на руку Кучмі. Це можна розглядати як свідому чи не свідому гру в одній команді. Я особисто не бачу сьогодні іншого кандидата, крім Євгена Марчука. Не називаю його національним демократом, не даю якоїсь іншої ідентифікаційної оцінки, але з усіх претендентів це єдина серйозна кандидатура і людина, позиція якої відома. Відома тим, що вона державницька. Можна сперечатися з ним в якихось моментах, але, крім Є. Марчука, немає серйозної кандидатури, здатної перемогти Л. Кучму і бути достойним Президентом такої держави, як Україна. Президентом, за якого не буде соромно перед світом.

— Але ще недавно багато хто говорив про альянс УРП з „Громадою". Чи все це закінчилося після виходу з партії Михайла Павловського?

— В принципі, ми й тепер поділяємо багато економічних ініціятив партії „Громада". Але, разом із тим, гра „Громади" у Верховній Раді одною командою з відверто антидержавницькими силами і відомий лист до Солженіцина за підписом П. Лазаренка, де засвідчена просто жахлива антиукраїнська позиція, на певний час перспективу зближення з цією партією для нас закриє. Я б не спалював остаточно шляхів зближення з П. Лазаренком, хоча не бачу його Президентом України після 1999 року. Образ цієї людини у світі досить неґативний, і йому дуже багато треба зробити, щоб спростувати звинувачення, які проти нього існують у певних колах економістів і фінансистів світу. А це приречує його на гру у самозахисті. Я вважаю, що в нас і так багато проблем у державі, щоб займатися ще й „відмиванням" нашого Президента. П. Лазаренко досить молода людина, і в нього буде ще багато можливостей або виправити те, що він справді міг зробити хибного для нашої економіки, або спростувати звинувачення, які проти нього існують. Але це вже буде після 1999 року і не в ролі Президента України.

— Ще кілька років рому Рух розглядали як можливого вашого найближчого союзника. Сьогоднішня ситуація в цій партії і позиція її лідера, на вашу думку, можуть якимось чином спроєктуватися на весь національно-демократичний спектр?

— Я взагалі хочу позбутися такого узагальнення, як національно-демократичне середовище. Є важливі проблеми існування держави, і за ставленням до них мусить визначатися, яка політична сила стоїть ближче до іншої. От коли ми визначимося, тоді й зможемо ідентифікувати ту чи іншу групу. В останні роки, крім назви „національно-демократична сила", у Русі нічого від цього не залишилося. Це приручена політична організація, яку адміністрація Президента використовує, щоб в цілому приборкати державницький табір. Коли між номенклятурними НДП і АПУ було поділено, відповідно, місто й село, Рух взяв на себе зобов'язання приборкати захід України. Але, з іншого боку, я щиро переконаний, що 90 відсотків членів Руху такі ж патріоти, як і члени УРП, просто вони ще не усвідомлюють, куди їх веде керівництво партії.

Кор. газети „День", Київ.

Б. Єльцин і Л. Кучма...

(Закінчення зі стор. 1)

пропонував на зустрічі з Б. Єльциним створити вільну економіну зону між двома країнами, прилучивши до неї інші країни СНД. Однак українські засоби масової інформації скептично поставилися до цього, зазначаючи, що Росія не захоче пустити на свій ринок порівняно дешеві українські товари.

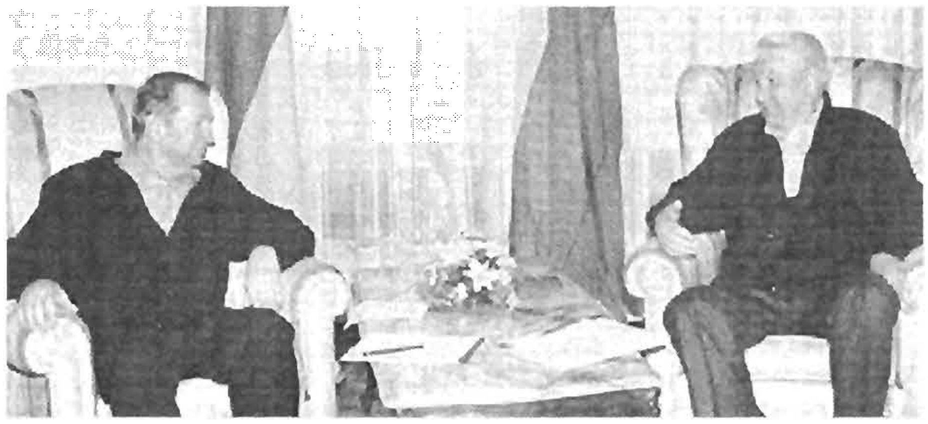
Ні Б. Єльцин, ні Л. Кучма не дали детальнішої інформації щодо створення „антикризової групи" і щодо того, які заходи плянуються для збереження двосторонньої торгівлі. УНІАР повідомила, що з українського боку цю групу очолить віцепрем'єр Сергій Тигипко. Обидві сторони повинні спочатку проаналізувати, що „заважає нам у нормальній співпраці в економіці", сказав він.

У спільній заяві обидва президенти зазначили, що „Росія й Україна як дружні, рівні і суверенні держави будуватимуть свої відносини на принципах стратегічного партнерства, взаємної поваги, довір'я і міцного добросусідства".

Л. Кучма зустрівся також з новим прем'єром Росії Євгенієм Прімаковим, який ознайомив його зі своєю економічною програмою. Про деталі цієї програми не повідомляється.

Сторони обговорили науково-технічну співпрацю. Позитивно оцінено українсько-російське співробітництво у міжнародних космічних проєктах, створенні літака „Ан-70". Досягнуто домовлення щодо участи Росії у завершенні будівництва двох енерґоблоків на Рівенській і Хмельницькій АЕС та виділення Україні відповідного кредиту на ці цілі.

Президенти також підтримали пропозицію про організацію найближчим часом у Харкові спільного засідання Союзів промисловців і підприємців України і Росії для пожвавлення виробничого і науково-технічного співробітництва.

Економічна криза в державі

(Закінчення зі стор. 1)

Леоніда Кучми. Олександер Ткаченко, відчуваючи „вибухонебезпечність" питання, намагався увесь час „відтягнути" його на пізніший час. Проте, 18 вересня під тиском представників фракції „Громада", він все ж таки був змушений надати слово Ю. Тимошенко. Після її короткого виступу народні депутати схвалили постанову, відповідно до якої рекомендували главі держави призупинити дію указу про секвестр, а Урядові наказали виконувати норми раніше схваленого закону про бюджет-98. При цьому законодавці наголосили, що у разі невиконання Л. Кучмою їхньої рекомендації вони залишають за собою право порушити питання про перевищення Президентом своїх повноважень, а відповідно — мова знову може йти про імпічмент.

До того ж, Ю. Тимошенко публічно заявила, що на неї із боку урядовців здійснюється відвертий тиск. Голова парляментського комітету повідомила журналістам, що їй відомі факти урядового пляну щодо її невтралізації.

Тим часом на 29 вересня заплянувано виступ прем'єр-міністра із звітом про діяльність Кабінету Міністрів. Враховуючи економічну ситуацію у державі, можна прогнозувати, що до того часу В. Пустовойтенко змушений буде когось із своєї команди віддати у „жертву" парляментарям. У політичних кулуарах стверджують, що нею може стати міністер фінансів Ігор Мітюков. Не виключено, що до 29 вересня В. Пустовойтенко позбудеться не лише І. Мітюкова, аби постати перед законодавцями героєм-реформатором, запропонувавши вакансії своїм опонентам. Однак, окрім цього, прем'єрові доведеться пояснювати народним депутатам чому національна валюта щодня дешевшає у співвідношенні до американського доляра, чому у вищому законодавчому органі на ознайомлення подано не остаточний варіянт бюджету-99, та багато інших питань. Проте, очевидно, на тлі економічної кризи, що розгортається в Україні, навряд чи знайдуться ті, хто візьме на себе частину відповідальности за ситуацію у державі.

Сергій Руденко

„Залізної завіси" не буде

(Закінчення зі стор. 1)

нізована злочинність з країн колишнього СССР.

Для України Польща є дуже важливою країною, якщо йдеться про торгівлю і працю. Щодня українсько-польський кордон перетинають українські громадяни, так звані „човники", які живуть з перепродажу різних товарів. Багато з українців реґулярно їздять до Польщі працювати на підприємствах.

В. Ґеремек зазначив, що відкритий кордон з Польщею багато в чому залежить від самої України, східні кордони якої повинні бути під повною контролею.

Найпершим завданням Києва є зупинити проникнення наркотиків, організованої злочинности і нелеґальних іміґрантів крізь східній кордон з Росією, сказав після зустрічі з польським міністром голова Ради національної безпеки й оборони України Володимир Горбулін.

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

УНСоюзівці заініціювали корисну акцію

Зліва: Дарія Семеґен, Марійка Галущак, Марійка Остиславська, радний УНС Андрій Воробець під час „garage sale".

З ініціятиви Округи УНС Північного Ню Джерзі, 12 вересня ц. р. відбулася акція придбання фондів для установи. В американському житті ця акція загальновідома під назвою „garage sale".

Округа УНС Північного Ню Джерзі організаційно оформилася з початком 1997 року, у висліді об'єднання трьох окремих — Джерзі Сити, Нюарку і Пассейку. До її Управи входять: радний УНС Є. Остиславський — голова, Ю. Котляр — перший заступник голови, радний УНС А. Воробець — другий заступник голови, М. Дацківський — секретар, Л. Старух — касир, С. Косоноцький — україномовний референт, Р. Гадзевич — англомовний референт, О. Тритяк — імпрезовий референт, М. Остиславська, Д. Ясінська — організаційні референти, д-р І. Пелех, С. Вельґаш, Г. Клименко — члени Контрольної комісії, Д. Семеґен, Г. Білик, М. Галущак — вільні члени, В. Білик, І. Хомко — почесні члени Округи.

В практичному організуванні ґаражової випродажі активну участь взяли секретарі 11 відділів Округи, члени Головного Уряду, члени Управи Округи, хто привіз на випродаж свої речі.

Дохід, що його принесла акція, буде використано на організування імпрез, запланованих на кінець цього і на весь наступний рік.

Найближча імпреза — це зустріч з д-ром Мироном Куропасем. Вона відбудеться 11 жовтня ц. р., а провідною темою її буде: „УНС у минулому, теперішньому і майбутньому".

За успішно проведену акцію вдячности заслуговують секретарі відділів УНС О. Тритяк, І. Лапичак, О. Осередчук, Ю. Котляр, М. Галущак, А. Воробець, Я. Леськів, О. Косоноцький, Є. Остиславський, Л. Старух, а також члени Управи Округи і члени Головного Уряду. Корисність здійсненої імпрези нехай заохочує всіх нас до нових ініціятив.

Марійка Остиславська

УКРАЇНСЬКА МОЛОДЕ!

І ДЛЯ ТЕБЕ Є МІСЦЕ У ЦІЙ ВЕЛИКІЙ РОДИНІ, ЩО ЇЇ ЗВУТЬ БАТЬКО-СОЮЗ!

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу НЮ ЙОРК, Н.Й.

повідомляє, що

ОРГАНІЗАЦІЙНІ НАРАДИ ОКРУГИ

— відбудуться —

в неділю, 4-го жовтня 1998 р. о год. 1:30 по пол.
в Домівці Товариства „Самопоміч"

98 Second Avenue, New York, N.Y. 10003

В нарадах зобов'язані взяти участь члени Управи Окружного Комітету, відділові урядовці, організатори та конвенційні делегати наступних Відділів:

5, 6, 8, 16, 19, 86, 130, 158, 184, 194, 200, 204, 205, 256, 267, 293, 325, 327, 361, 450, 489.

Осінні наради призначені організаційним справам та для поширення знання про союзові забезпеченеві продукти.

Гостей, членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

В нарадах візьмуть участь:

Марта Лиско, гол. секретар
Стефан Качарай, касир

Радні:
Галина Колесса, д-р Василь Лучків, Варка Бачинська

Почесні члени Гол. Уряду:
д-р Іван Флис, Марія Душник, Йосиф Лисогір

за УПРАВУ ОКРУГИ:

Варка Бачинська *голова* — **Олена Л. Гой** *секретар* — **Іван Хома** *касир*

ЗВІДОМЛЕННЯ РЕКОРДОВОГО ВІДДІЛУ УНСОЮЗУ

ЗА МІСЯЦЬ ЛИПЕНЬ 1998-го РОКУ

ЧИСЛОВЕ ЗІСТАВЛЕННЯ ПРО РУХ ЧЛЕНСТВА УНСОЮЗУ У МІСЯЦІ ЛИПНІ 1998 року

ЧИСЛОВЕ ЗІСТАВЛЕННЯ ПРО РУХ ЧЛЕНСТВА УНСОЮЗУ у МІСЯЦІ ЛИПНІ 1998 року

	Молодь	Дорослі	АДД	Разом
Активні члени, червень 1998 р.	8,107	17,766	4,437	30,310
Неактивні члени, червень 1998 р.	7,400	18,051	0	25,451
Всі члени, червень 1998 р.	15,507	35,817	4,437	55,761
Активне членство				
Приріст у липні 1998р.				
Нові активні члени	18	31	0	49
Нові УЛ	1	9	0	10
Канадійський НП	0	4	0	4
Прийняті наново	3	4	0	7
Прийняті з перехідними листами	4	13	1	18
Зміни кляс забезпечення	5	0	0	5
Прийняті з молодечого відділу	0	0	0	0
Разом	**31**	**61**	**1**	**93**
Убуток у липні 1998р.				
Суспендовані	11	21	15	47
Відійшли з перехідними листами	4	13	0	17
Зміни кляс забезпечення	5	0	0	5
Відійшли до дорослих	0	0	1	1
Померли	0	74	0	74
Вибрали гроші	10	38	0	48
Відійшли з дозрілими вивін. грамотами	22	20	0	42
Виплатили вповні вкладки забезпечення	11	23	0	34
Відійшли на част. випл. забезпечення	0	0	0	0
Відійшли на безпл. продовж. забезпечення	0	0	0	0
Вигасло забезпечення	1	6	1	8
Разом	**64**	**195**	**17**	**276**
Всі активні члени, липень 1998 р.	8,074	17,632	4,421	30,127
Неактивне членство				
Приріст у липні 1998 р.				
Виплачене забезпечення	11	23	0	34
На безплатному продовж. забезпеч.	8	9	0	17
Вигасло продовження забезпечення	3	12	0	15
Разом	**22**	**44**	**0**	**66**
Убуток у липні 1998 р.				
Померли	0	47	0	47
Вибрали готівку	8	20	0	28
Повернені в активні	3	4	0	7
Вигасло продовж. забезпечення	3	12	0	15
Разом	**14**	**83**	**0**	**97**
Всі неактивні члени, липень 1998р.	7,408	18,012	0	25,420
Разом усіх членів УНСоюзу у липні 1998 р.	**15,482**	**35,664**	**4,421**	**55,547**

ЗІСТАВЛЕННЯ ЗГІДНО З КЛЯСАМИ ЛИПЕНЬ 1998 р.

Забезпечення Департаменту Молоді:

Кляси	
T16	23
P70	24
Нові кляси:	
W	89
E18	1,341
E20	1,621
E65	210
P20	2,018
P65	209
TP65	870
T23	369
WSP	598
SP E65	621
UL	87
Can. NP	38
Разом	**8,118**

Забезпечення Департаменту Дорослих:

Кляси	
Old	3
P70	1
T	120
W	6,058
P20	2,876
E20	2,207
E65	1,104
P65	498
DP60	82
DP65	542
WSP	2,852
SPE65	302
ADD	4,421
T10	376
T5	99
DT30	3
ART	16
UL	341
Can. NP	290

Дорослі члени з Молодечими Грамотами

Кляси:	
W	0
P20	85
E20	75
P65	26
E65	82
E18	0
Разом	**22,459**

Новий амбасадор Бразилії був гостем української громади

Міністерство закордонних справ Бразилії призначило нового амбасадора Бразилії до України — д-ра Маріяна Сантоса.

З цієї нагоди д-р М. Сантос зі своєю дружиною Валєрією перед виїздом до України відвідали українську громаду в Бразилії і 4 липня цього року загостили до Курітиби, столиці области Парана.

У приміщенні Українського Товариства „Хліборобсько-Освітній Союз" (найстарша українська установа) гостей привітав Йосиф Вельґач — Президент Українсько-Бразилійської Центральної Репрезентації, від української громади в Бразилії.

Наступного дня д-р М. Сантос з дружиною та маленькою дочкою були присутні на Богослуженні в українській греко-католицькій Церкві Святої Богородиці. Після Богослуження молодь парафії гостила дипломатів обідом.

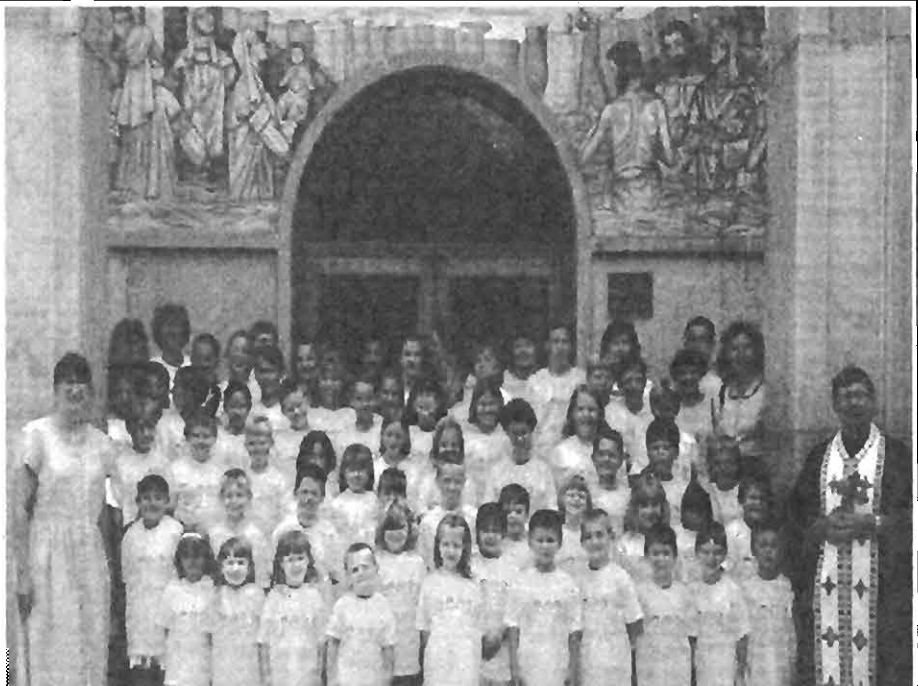
У виміні думок на різні теми, амбасадор д-р Маріян Сантос висловився за проєкт помочі для українських дітей, уражених катастрофою Чорнобиля.

На прийнятті були присутні Єпископ українських греко-католиків Бразилії Кир Єфрем В. Кривий, Єпископ Української Автокефальної Православної Церкви на Південну Америку Єремій Ференц, заступник амбасадора України д-р Юлій Татарченко з родиною і почесний амбасадор в Паранаґва Маріян Чайковський.

Від української громади на обіді-прийнятті були присутні Й. Вельґач, д-р Євген Чмир, інж. Петро Єдин, економіст Ярослав Гребінник, о. Даниїл Козлінський, о. Микола Милусь, проф. Оксана Борушенко, Люба Гребінник і Віктор Ващинський.

Д-р Михайло Рубінець

На фото: Євген Чмир, Ярослав Гребінник, Михайло Рубінець, посол Маріян Сантос, Йосиф Вельґач і Петро Єдин.

Парафія організувала літню школу

ПАРМА, Огайо. — Собор Єпископів Української Православної Церкви поза межами України проголосив 1998 рік „Роком Молоді". Відгукнувшись на це, парафія св. Володимира у Пармі, Огайо, організувала одно-тижневий курс для дітей віком від чотирьох до 13 років. Від 10 до 14 серпня понад 60 дітей мали змогу не тільки навчатися, але й приємно розважатися. Парафіяльну молодь навчали професійні вчителі, вірні собору св. Володимира.

На фото: учасники літньої школи перед собором св. Володимира.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Товариська зустріч в Чикаґо

В лексиконі нашої мови є одне окреме слово, яке звучить шляхетним тоном і поєднує цілу ґаму благородних людських почувань, радости, признання, пошани і любови. Це просте, проте багате змістом слово „Дякую".

Саме під таким кличем „Дякуємо" 22-ий Відділ СУА в Чикаґо влаштував товариську зустріч з подружжям Люсею і д-ром Степаном Самбірськими в приміщенні Українського Культурного Осередку при 2247 В. Чикаго. Членки і запрошені гості прибули, щоб віддати їм шану та подякувати за довголітню, безкорисливу працю. Їхнє щотижневе радіовисилання із частиною, присвяченою діяльності СУА, майже впродовж півсторіччя (48 літ) охоплювало різні аспекти політичного, громадського і щоденного життя, вносило свіжий подих рідного слова в сіру однаковість буднів, збагачувало культуру не лиш СУА, але і цілого чикаґського українства. Зустріч, ведену у формі радіопередачі, відкрила голова 22-го Відділу Люба Шеремета.

Програмою вела з питомою їй легкістю і гумором Іванна Ґорчинська, заступник голови відділу і редактор „Нової Зорі". Вона коротко зупинилася на трудощах у складенні радіопрограми, висловила вдячність Люсі та д-рові Самбірському за співпрацю.

Опісля мали слово почесні гості. Д-р Степан у сатиричній формі показав парадокс численних політичних „самоїдних" — партій у протилежності до об'єктивного руху СУА і його конструктивної праці. Люся Самбірська почала з поетичної цитати В. Симоненка „О море радости безкрає", по якому пливла стільки років, опісля поділилася своїми спогадами про радощі і турботи своєї праці на радіо, вплітаючи різні епізоди особистих переживань, чим нав'язала теплий контакт з публікою. Її подяка була відгомоном вдячности довголітніх слухачів. Настроєвий ескіз М. Шевчик „Вечірня година" змалював важливість рідного слова, що пливло у різні закутини громади та вдержувало це істотне почуття приналежности, таке необхідне кожній людині.

А тоді — „радіопередача" пішла своєю рутинною дорогою: вісті, гумореска, жарти, реклямні (правдиві і підроблені) оголошення — все це переплетене настроєвою, „як колись", українською піснею і музикою. Вісті з України і світу відчитала член редколеґії і диктор щотижневої передачі Соня Залузька. Опісля Юрій Лаврінський увів слухачів (бодай на час) у їх призабуту молодість піснею „Був май, тихий вечір", а тоді добра політична гумореска „Хто вона?" повернула присутніх у прозаїчне сьогодні.

І. Ґорчинська відкрила другу частину програми „скринькою" привітів і побажань. До слова зголосилася Марійка Климчак (подружжя Марії і Михайла Климчаків перебрали ведення радіопередачі від подружжя Самбірських). Вручаючи дарунок, висловила вдячність за введення у світ радіо та запевнила, що вони вестимуть далі розпочате основниками діло для добра спільноти тут і в Україні. Ведуча відчитала привіт від Товариства „Рух" за підписом д-ра Б. Ткачука і З Біґун, та зворушливий лист з України від Олега Березюка, який, завдяки помочі в одержанні освіти в час його перебування в Чикаґо, веде тепер успішно і професійно свою передачу на радіо Львів–Київ. Тоді І. Ґорчинська попросила скарбничку відділу Оксану Мельник і стипендійну референтку Олю Люшняк до вручення дарунків: символічний кошик „золотих монет", в які перемінилася довголітня Люсина праця, та чек на 500 дол. для її земляка-стипендіята в Луцьку. Відтак перша Почесна голова Округи СУА Любослава Шандра і заступниця діючої голови Олена Харкевич передали Люсі „Грамоту заслуги", яка наспіла з централі СУА з Ню Йорку, та китицю квітів, піднесених Л. Шереметою.

В заключному слові І. Ґорчинська заініціювала Многоліттєвіє та склала подяку усім, хто причинився до оформлення цього „радіовисилання": членкам відділу О. Харкевич, С. Залуцькій, С. Шевчик, проф. Юрієві Яримовичеві — за настроєвий музичний супровід, мисткині Лялі Кучмі-Бабій — за безкорисливе, професійне виконання фотопортрету Самбірських та знімки, Орисі Гарасовській — за квіточки, які припинали всім гостям. Піснею „Зачарована Десна" жіночого хору ім. Верьовки закінчено цю гарну товариську імпрезу.

Мирослава Шевчик

Зліва: Люба Шеремета, голова 22-го Відділу СУА в Чикаґо, Люся Самбірська, Олена Харкевич.

Тамара Булат

З поглядом у першу чверть нового століття

Західня діяспора і консолідація українства

Семирічний період утвердження державної незалежности України приніс діяспорі не лише емоційний позитив, але й динаміку дії, можливість поглянути на себе іззовні і в порівнянні, можливість допомогти не лише матеріяльно, але й набутим досвідом.

У червні цього року директор Української Науково-Дослідної програми при Іллинойському університеті проф. Дмитро Штогрин організував чотириденну конференцію, присвячену питанням західньої діяспори, в якій взяли участь понад 100 осіб. Це був початок серйозної розмови, в якій хоч і переплітались мотиви зневіри з оптимістичними нотами, проте все було зфокусоване на головному — консолідації українства.

Дискусія на тему не вщухла й по сьогодні. Як вижити? Як бути далі? Теоретичне чи практичне це питання?

Слово — професіоналістам

„Рік — 2020". Таку назву дала Українсько-Американська Асоціяція Професіоналістів і Бизнесменів Ню Йорку й Ню Джерзі своїй конференції, що відбудеться 10-11 жовтня (субота, неділя), в готелі Ramada Inn. Тема її присвячена проблемі майбутнього діяспори.

Президент Асоціяції д-р Богдан Витвицький, відповідаючи на запитання про характер конференції, сказав, що її задум був зумовлений сучасним станом діяспори, підвалинами її життєспроможности. Гостродискусійні виступи можна очікувати від таких відомих істориків-політологів, як Мирон Куропась, Роман Шпорлюк та ін.

Нинішня ситуація в діяспорі набагато складніша і різноманітніша, ніж у минулі десятиріччя. Утримати досвід, набутий за 100 років еміграційного життя, означає поєднати знання історичних реалій із сучасністю. Треба віддати належне далекоглядності Богдана Витвицького, юриста за фахом, людини широкого культурного кругозору, із шанобливим ставлення до національних родинних коренів, коли ще 1982 року він здійснив ідею назваоної Українсько-Американської Асоціяції. Сама лишень поява організації з такою назвою багато важила на той час. Вона підтверджувала стабільну тяглість української меншини в Північній Америці — була заснована за прикладом канадської Асоціяції професіоналістів і, самозрозуміло, мала тривкий ґрунт у ЗСА.

Від 1991 року почався інтенсивний процес обміну інформацією між професіоналістами України й Америки. Це було надзвичайно важливо і потрібно. Асоціяція і тепер обрала пекучу точку — майбутнє діяспори.

Програма дводенної конференції „Рік—2020" включає чотири панелі, присвячені фундаментальним проблемам західньої діяспори. Перша панель — „Майбутнє діяспори з перспективного погляду молодшого покоління (20-35-річного віку)", керівник Марк Капій; друга — „Відносини між канадською і американською діяспорою в еволюційному розвитку", керівник Олександер Мотиль; третя — „Роля четвертої хвилі еміграції в майбутньому діяспори", керівник

(Продовження на стор. 21)

Союзянки попрощалися з Л. Крижанівською

В четвер, 17 вересня, в день відлету дружини генерального консула України в Ню Йорку Людмили Крижанівської до Києва, членкині 64-го Відділу Союзу Українок Америки попрощалися з нею під час спеціяльної зустрічі в домі НТШ в Ню Йорку.

Чому саме цей відділ проводжав приятельку української громади в Ню Йорку окремим вечором, вияснила його голова Христя Навроцька у своєму слові, розповідаючи про сердечність, з якою Л. Крижанівська спілкувалася з членкинями цього відділу протягом 10 років від початку свого перебування в Ню Йорку.

Почесна гостя дуже безпосередньо, щиро розповіла про своє життя в Ню Йорку, про те, що саме тут вона так багато дізналася про Україну — такого, що від молодих років турбувало її думки та почування. Вона висловила свою особливу вдячність жінкам із Союзу Українок, як і взагалі українській громаді в Ню Йорку, що так сердечно прийняла її родину. Завдяки саме цій громаді вони залишають тепер будинок українського консуляту при 49-ій вулиці в Ню Йорку, який ця громада, з активного сприяння підприємця Івана Гинянського, з доброю пам'яттю. Тому вона особливо вдячна українській спільноті Ню Йорку, а в першу чергу — жінкам, що затримали впродовж цих довгих років Україну в серцях, хоча це було на чужині важко і навчили нові покоління любити її — як тут, так і в Україні. Л. Крижанівська висловила радість з того приводу, що останній вечір в ЗСА перебуває саме із членками 64-го Відділу, що стали її близькими.

На закінчення Наталка Соневицька, членка 64-го Відділу, прочитала, з належним чуттям, переспіви двох відповідних змістом італійських поезій пера Євгена Онацького.

Вечір відкрила і ним проводила Слава Рубель, членка відділу, яка відтак запросила присутніх до перекуски і дружньої розмови з від'їжджаючою, яку супроводжували на цей теплий настроєм вечір консул Богдан Яременко і його дружина Вікторія.

О. Кузьмович

Справа: голова 64-го Відділу СУА Х. Навроцька, Л. Крижанівська, В. Яременко, І. Куровицька.

Світлила О. К.

Ганебна пляма...

(Закінчення зі стор. 1)

ків дискредитувати президента Билла Клінтона. Ні перша, ні друга версія не має переконливих аргументів, а дійсність вирячила безсоромно свої мерзотні очі та кинула виклик — маєте, насолоджуйтесь успіхами свого сьогодення! А сьогодення, виглядає, маємо таке, на яке собі заслужили — кожний та країна в цілості. Своєю інертністю до різних перестерігаючих познак ми стали причетними до витворення тваринної поведінки, котрої не спромігся ніхто зупинити, включно з тими народними обранцями, котрих обов'язком є хоронити країну та її народ від внутрішніх і зовнішніх нищівних елементів. Тим часом події, котрі тепер назрівають у країні, вже нанесли непоправної шкоди не тільки становищу Президента, Урядові, але й престижеві Америки.

Мабуть, до такого висновку дійшов недавно й сам Б. Клінтон, коли несподівано для багатьох вирішив визнати свою провину, зая-вивши: „Я не знаю ніякого пристійного способу, щоб сказати, що я згрішив".

Визнання своїх провин, хоч і з запізненням, дало йому можливість у якійсь мірі позбутися душевного тягару, котрий постійно спричиняв страх, сором та невиразну майбутність. Крім того, цим своїм тактичним кроком він дав пересічному громадянинові проміннчик надії та, ймовірно, змусив незалежного прокуратора Кеннета Старра закінчити звіт слідства та віддати до дальшого вирішення цю справу Конґресові.

Можливо, з оприлюдненням документів слідства, які містять багато непристойностей і брутальности, дехто сподівався, що це допоможе в процесі імпічменту Президента ЗСА, але тоді він зазнав неабиякого розчарування. Читання подробиць у звіті К. Старра і оглядини відеострічок викликали у пересічного американця зворотню реакцію: симпатію до Б. Клінтона. Народ розцінив це як порушення завжди хороненого в Америці закону — права на приватність. Американці, котрі люблять всякі сенсації і скандали, у цьому випадку, хоч і лихі на Б. Клінтона за пониження престижу Америки, все ж не готові на те, щоб його усунути. Правда, є й ті, котрі вважають, що все це було потрібним для того, щоб побачити, як Б. Клінтон 4-годинним телемаратоном легально обходив питання своєї неправдомовности. До цієї категорії належить також і губернатор ню-джерзького стейту Крістін Тодд-Вітман, яка після оглядин відеострічки заявила: „ Його зневага до правди є національною ганьбою".

Можна наводити цілий ряд зауважень з обидвох сторін громадськости та політичного спектрів країни, але ніяк не можна применшити нечистоплотности цієї справи. Мабуть, правильно висловився 21-річний студент Браєн Овбре, зазначуючи, що „треба мати справді колосальне „я", щоб волочити свою країну через оце все".

Для втримання гідности країни і народу, Конгрес повинен би всю цю бридку справу закінчити якнайшвидше та зосередити свою увагу на справді важливих проблемах.

Х.В.-Ференцевич

СТОРІНКА НОВОПРИБУЛИХ

НОВА ІМІҐРАЦІЯ — СТАРА ІМІҐРАЦІЯ... ХВИЛЯ ДО ХВИЛІ

УСІ МИ — З ОДНІЄЇ РОДИНИ

Різні життєві обставини вели українців до Америки та Канади. Спершу сюди їхали галичанські бідарі в надії заробляти якусь дещицю й придбати клапоть поля для своєї родини. Більшовицький переворот в Російській імперії вихлюпнув за океан хвилю борців з новими диктаторами. Друга світова війна змусила до втечі тисячі українців, над якими нависла загроза тортур і в'язниць. І нарешті, настав час ще одного потоку еміґрантів, який назвали „четвертою хвилею". Цей потік ще триває. Люди потрапляють до нього з дуже різних причин — одні усе ще були переслідувані за віру, інші шукали возз'єднання зріднею, треті поїхали з надією заробити на подальше життя, четверті по роках вимушеної ізоляції в СССР хочуть побачити інший світ...

Першу хвилю українців за океаном єднала важка щоденна праця й туга за рідною землею. На поміч їм прийшли служителі Церкви, які створили українські газети, заснували українські союзи. Одним з них є Український Народний Союз, якому не байдужі перші кроки нинішніх еміґрантів з України в Америці. А вони, ці кроки, як і колись, так само нелегкі, люди, які їх роблять, так само переживають не тільки матеріяльну скруту перших днів, а й непевність, боязкість, розгубленість. Вони ж бо часто-густо не розуміють мови, не знають законів і звичаїв нової держави. Дехто каже, що минули ті часи, коли еміґранти кілька тижнів пливли до Америки на старих кораблях, чекали вирішення своєї долі на острові Еліс-Айленд, звідки іміґраційна служба багатьох завертала з різних причин додому і її рішення було трагедією, бо за квиток на пароплав заплачено останній гріш...

Так, це правда, що тепер швидкісні літаки привозять новачків без особливих ускладнень, а прикордонна контроля, якщо ваші папери в порядку, триває кілька хвилин. Але це не применшує психологічних труднощів новоприбулих.

Тижневик „Свобода" починає сьогодні спільну розмову про життя в Америці з новими її мешканцями. До такої розмови ми запрошуємо всіх наших читачів, а передовсім тих, хто приїхав недавно. Пишіть про ваші перші кроки на американській землі. Ці кроки теж різні, як різні люди, різні обставини їхнього приїзду. Одним відразу пощастило потрапити в обійми рідні, спертися на її допомогу. Інші блукають, як в імлі, серед чужої мови, чужих правил життя, нерідко впадають у відчай.

На цій сторінці для новоприбулих ми даватимемо місце як тим, хто щойно ступив на американський континент, так і тим із „четвертої хвилі", хто вже обжився, призвичаївся і може поділитися пережитим. Друкуватимемо розповіді і поради про те, як краще організувати своє життя в нових умовах. Запрошуємо правників, лікарів, вчителів, соціологів, бізнесменів, плянувальників і страхувальників, щоб вони радили, як жити згідно з законами нових країн, які ви обрали для свого проживання. Друкуватимемо поради і розповіді про те, що їсти, як лікуватися, як поводитися, щоб життя за нових умов складалося гармонійно і без проблем. Розповідатимемо про саму Америку, її історію, видатних людей, природні скарби, звичаї, назви та інші деталі навколишнього життя, які не тільки дозволять вам краще пізнати ЗСА, а зможуть стати в пригоді, якщо ви через 5 років надумаєте складати іспит на громадянство. Пишіть до нас!

Наближається час подання заявок на участь у черговій іміґраційній льотерії віз

▼

Потрібна „зелена картка"?

Ви можете її отримати!

Іміґраційна льотерія віз — це щорічна державна іміґраційна програма, і участь у льотерії віз безкоштовна. Провадить її відділ Іміґрації та Натуралізації під назвою National Visa Center, що знаходиться у місті Portsmouth, стейт New Hampshire. Кількість іміґрантів, що приїдуть до Америки згідно з цією програмою, та список країн-учасниць затверджується Конґресом ЗСА.

Не дивлячись на те, що час подачі заявок щороку є різним, повідомлення про виграш надходять влітку, а оформлення документів для тих, кому поталанило і кого повідомлено про виграш, проводиться протягом одного фінансового року — від 1 жовтня до 31 вересня.

Від 1 жовтня цього року починається оформлення документів (як на території ЗСА, так і в Варшавському консульстві, яке, як відомо, обслуговує громадян України, що виїжджають на постійне проживання) для тих, хто виграв у льотерії DV-99. Починається приймання заявок на участь у наступній льотерії віз — DV-2000. Заявки прийматимуть протягом 31-го дня — від початку до кінця жовтня, результати надходитимуть влітку 1999 року, а папери для тих, що виграли, оформлятимуть від жовтня 1999 до кінця вересня 2000 року.

Кількість віз, що виділяється річно для громадян України, базується на складних розрахунках. Беруться до уваги різні фактори, у тому числі кількість іміґрантів, що приїхали до Америки протягом попередніх років. У льотерії DV-98 (по DV-99 дані ще не опубліковані) Україна отримала понад 5,000 віз.

Заявку на участь у льотерії віз може виповнити на родича чи знайомого з України особа, яка перебуває в ЗСА, подавши для повідомлення про виграш свою адресу, але підпис учасника льотерії мусить бути ориґінальний. Отже, якщо ви хочете допомогти рідним з України одержати право на працю та проживання в Америці, то якраз тепер час запросити від них аркуш з особистим підписом та фотографію. Підписувати заявку повинен лише головний учасник льотерії. Члени сім'ї своїх підписів не ставлять. Особи, на ім'я яких послано більше як одну заявку, з льотерії вибувають. Обмеження віку для учасників нема. Ми неодноразово успішно оформляли справи як осіб пенсійного віку, так і тих, що тільки-но закінчили середню школу.

Особи віком від 18 до 21 року можуть подавати заявку і самостійно або бути включеними до складу сім'ї. Особи до 21 року не повинні вписувати до своєї заявки батьків чи сестер (братів). Батьки ж обов'язково повинні вписувати до заявки всіх членів сім'ї, яких плянують взяти до Америки (до членів сім'ї відносяться чоловік, жінка та діти до 21 року). Не вписаним у заявку членам сім'ї у візі буде відмовлено. Чоловік та жінка можуть подавати заявки також кожен від свого імені (вписуючи до своєї заявки інших членів сім'ї).

Подати заявку на участь у льотерії віз можуть всі бажаючі. Інша справа, що не всі з тих, що одержать виграш, або зможуть (чи захочуть) цим скористатися. Консульства та відділи СІН розглядатимуть питання про надання права постійного проживання лише після того, як особу буде повідомлено про виграш і вона заявить про своє бажання жити в ЗСА. Візи отримають особи, котрі будуть відповідати загальним вимогам щодо зміни статусу (або одержання іміґраційної візи) та специфічно льотерейним вимогам. Ніяких спеціяльних пільг для одержання статусу тими, кого відібрано по льотерії віз, немає.

(Продовження на стор. 11)

Відбудеться зустріч в інтересах новоприбулих

Управа Інформаційного Бюра Злученого Українсько-Американського Допомогового Комітету повідомляє, що в неділю, 11 жовтня цього року, о годині 3-ій по полудні в галереї Українського Освітньо-Культурного Центру (Дженкінстави, поблизу Філядельфії) відбудеться зустріч, спеціяльно присвячена проблемам українців, які останніми роками прибули до З'єднаних Стейтів Америки. Зокрема вони довідаються, як готувати документи на льотерію для можливого виграння права на постійне перебування у ЗСА. Аплікації на згадану льотерію цього року прийматимуть від 3 жовтня до 3 листопада. Крім інформацій про льотерію, присутні матимуть змогу почути найновіші інформації від експерта іміґраційних справ, адвоката Андрія Міхняка, як також про те, як Інформаційне Бюро ЗУАДК може допомагати новоприбулим в їхніх потребах. Вхід — вільний.

Потрібна „зелена картка"?...

(Закінчення зі стор. 10)

Що стосується осіб, які „перестояли" свою візу і знаходяться в ЗСА, то подання заявки не потягне за собою жодних дій по відношенню до них з боку іміґраційної служби, а можливість одержати статус залежатиме від інструкцій, які діятимуть на початок 2000-го фінансового року. Одночасно повідомляємо, що питання про право подавати документи до CIH тими, хто виграв у льотерії DV-99, але знаходиться в Америці поза статусом, ще не вирішене. Коли (і якщо) таке рішення буде прийняте, ми подамо цю інформацію негайно.

Жодних спеціяльних форм для виповнення заявки на участь у льотерії немає. Заявка учасника повинна містити тільки ту інформацію, яка вимагається для участи у льотерії, і нічого іншого. Ця інформація подається на звичайному аркуші поштового паперу і може бути написана рукою (виразно, анґлійською мовою), або видрукована на машинці чи комп'ютері. Те саме стосується і конверта.

Виповнюючи заявку на участь у льотерії, слід подати інформацію як на нижчеподаному зразку:

1. Full name of the applicant: Petrenko Roman
(Спочатку йде прізвище, яке підкреслюється або пишеться більшими літерами. По-батькові вказується за бажанням).

2. Date of birth: 20 April, 1966
(Спочатку пишеться день, тоді місяць та рік)

3. Place of birth: Stryi, Lviv Obl., Ukraine

4. Name, date and place of birth of applicant's spouse and children:
Petrenko Olha 15 June, 1967 Lviv, Ukraine
Petrenko Vasyl 20 January, 1993 Lviv, Ukraine
(Якщо сім'ї немає, то цього пункту писати не потрібно.)

5.Current mailing address: Zelena 126 kv.16, Lviv 280008, Ukraine

6. Applicant's native country if different from country of birth:
(Якщо учасник льотерії народився і живе в Україні, то цей пункт не виповнюється, бо країна народження розглядається як батьківщина. Якщо місце народження – інша держава, то тут треба вказати своє громадянство.)

Нижче має бути підпис учасника та фотографія, прикріплена липкою стрічкою. Фото паспортного типу (37x37 мм.), кольорове або чорно-біле. Зі зворотнього боку треба олівцем легко написати друкованими літерами по-англійськи прізвище та ім'я (не підпис).

Заявку висилається звичайною поштою у звичайному конверті (розмір від 15 до 25 см. довжини та від 9 до 11 см. висоти). У лівому верхньому кутку конверта треба написати Ukraine та подати адресу, на яку хочете одержати повідомлення про виграш (не фактичне місце проживання учасника льотерії). У даному зразку повідомлення про виграш прийде до ЗСА.

UKRAINE
Petrenko Roman
c/o Stefania Savchuk
66 N St. Apt.5
New York, NY 10009

Посередині пишеться адреса, на яку слід висилати заявку та індекс реґіону, куди входить Україна.

DV—2000 Program
National Visa Center
Portsmouth, NH 00212
U.S.A.

З усіх іміґраційних питань просимо звертатися на адресу фірми Pallada International.

Про етику у відділі віз

Належу до тих, хто отримав візу на в'їзд до ЗСА, але неприємний осадок на душі від процедури її одержання у мене не зник. Стверджую, що готовий підписатися під кожним реченням статті В. Климика „Мученики біля амбасади" від 16 грудня 1997 року.

Що ж, приємно, що на розповідь В. Климика відгукнулася працівниця амбасади Марійка Руденська (див. „Свобода", ч.17 від 27 січня 1998 року). Без сумніву, схвалення заслуговує робота консульського відділу амбасади в тому, що одержання (чи неодержання) візи відбувається в один день. Проте в листі М. Руденської до редакції ні слова про ті незручності та й приниження, які терплять претенденти на одержання візи. Це, насамперед, у будь-яку пору року і у будь-яку погоду кількагодинне стояння у черзі на вулиці перед амбасадою. Це, подруге, відсутність (зрозуміло, на тій же вулиці) елементарних умов для заповнення анкети. Або ж, потретє, куди подіти приїжджим людям свої торби та валізки, перш ніж увійти на територію амбасади, бо ж охоронці амбасади вимагають (і це зрозуміло) входити на її територію без сторонніх речей. А де знайти хоч мінімальний захист від негоди, чи туалет?

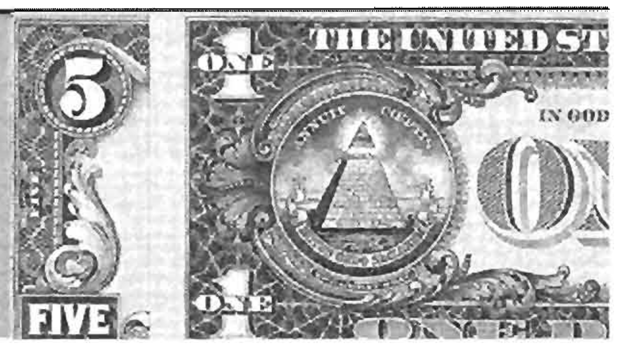
Неприємне враження лишається від розмови з працівниками консульської служби. Так, це їх право цікавитися особистими даними претендента на візу, в тому числі й деякими приватними, але ж це мало б бути в четверо очей, а не в присутності десятка людей. Та й ефективність від конфіденційної розмови була б напевно вищою.

І ще одне. Значно чемнішою бажає бути поведінка службовців, що слідкують за порядком. Це, здається, наші ж таки землячки, які так знехотя іноді заговорять по-українськи, а то все по-російськи, та ще у формі наказів. Не робить це честі ні нам, ні їм, ні амбасаді.

Та все таки хочеться вірити, що запевнення Марійки Руденської в тому, що „... ми таки дбаємо про відвідувачів амбасади ЗСА у Києві" будуть колись здійснені. Надіємося на краще. Бо що нам ще залишається?

Євген Дацко
м. Ужгород.

Чому долар зелений?

Назва американської грошової одиниці походить з Европи. На монетному дворі Йоахімталі в Чехії почали в 16-му столітті карбувати срібні йоахімталери, які в Німеччині назвали рейхсталерами, в Анґлії — rix-dollar. Після проголошення незалежности ЗСА почали випускати для платні воякам власні паперові гроші. На них зазначалося, що банкноту можна обміняти на іспанські талери, срібло чи золото. Інфляція зробила неможливим такий обмін і в 1781 році випуск паперових долярів припинили. Але проблема залишилась і для її розв'язання створили Банк ЗСА, який з 1792 року почав випуск монет із золота та інших металів. Коли спалахнула війна 1861 року, знову забракло грошей і уряд повернувся до паперових грошей, одна сторона яких була зеленою, тому доляри прозвали greenbacks — зелена спинка. Відтоді із піднесенням американської економіки міцніла й позиція доляра, який став міжнародною валютою.

Графічний малюнок доляра сповнений символів. Передовсім на банкноті розміщено портрети президентів, які ввішли в історію ЗСА. Праворуч є зелена печатка Державної скарбниці з датою 1789, коли було ратифіковано Конституцію. В печатку вписано щит, що символізує законність, на ньому є терези, смуга з зірками 13 перших стейтів, ключ як символ управління. Над печаткою — номер банкноти із літерою, що означає банк, який впровадив банкноту в обіг. Таких банків — 12: 1А — Бостон, 2В — Ню Йорк, 3С — Філядельфія і т. д. Знаки з номером повторюються зліва від портрета, причому літера вписується у він'єтку.

З другого боку банкноти номіналом в один доляр ви побачите дві сторони Великої Державної Печатки ЗСА, запроєктованої у 1776 році. На банкнотах інших номіналів зображено відомі будівлі, які стали символами американської історії. Були банкноти номіналом 2 доляри, але їх вилучили з обігу. Окрім того, для фінансових установ випущено банкноти в 500, 1000, 5000, 10000 і 100000 долярів, на яких теж вміщено портрети президентів.

Жарти-Смішки

— Як справи українців в Америці? (Відповідь угорі).
Художник Іван Яців.

Один американець в Ню-Йорку побачив двох розгублених нобоприбулих і підійшов до них, щоб допомогти:
— До ю спік інґлиш?
Хлопці крутять головами.
— Шпрехен зі дойч?
Ті мовчать.
— Італіяно?
Тиша.
— Парлє ву франсе?
Врешті американець відходить ні з чим.
— Бачиш, Федько, треба було вчити мову?— каже один.
— Навіщо? — каже другий. — Той чоловік знав чотири мови і то не міг з нами договоритися.

* * *

— Я маю написати прохання до податкового уряду і не знаю, як почати: „високоповажаний уряде податків", чи просто „поважаний уряде" ?
— Знаєте що, напишіть "поважаний уряде високих податків."

ОГОЛОШУЄТЬСЯ КОНКУРС НА КРАЩУ ФОТОГРАФІЮ З ЖИТТЯ НОВОПРИБУЛИХ. ВИНАГОРОДЖУЮТЬСЯ СПЕЦІЯЛЬНИМИ ПРИЗАМИ ТРИ КРАЩІ ЗНИМКИ .

За дальшими довідками звертатися до редакції „Свободи", тел. (973) 292-9800 додатковий 3048.

ТІЛЬКИ ДЛЯ НОВИХ ІМІГРАНТІВ
Шукаєте працю чи помешкання? Хочете щось купити або продати? Пропонуєте допомогу? Шукаєте друзів чи рідних? СВОБОДА надрукує Ваше оголошення БЕЗПЛАТНО (це стосується лише приватних, а не бізнесових оголошень). Зголосіться до нас сьогодні!

Редакційна пошта

Незгасна пам'ять поколінь!

Цього року я відвідав мій рідний край - Україну. Там побував, зокрема, в місті Бориславі. При вулиці, названій ім'ям провідника ОУН Степана Бандери, краяни спорудили йому пам'ятник. Підходжу до нього і бачу: стоїть під пам'ятником дівчатко з китицею квітів у рученятах. Питаюся: "А як ти, дитинко, називаєшся і скільки тобі рочків?". Дівчатко відважно дивиться на мене і скоренько та голосно відповідає: "Називаюся Ірка і маю чотири роки. Я тут прийшла положити квіти для Степана Бандери, бо його москалі забили!"

І з якимось невимовно особливим почуттям я подумав: як така молодь буде виростати в Україні, що не згасає у ній пам'ять про наших національних героїв, то вільна і незалежна Українська Держава житиме тисячі літ!

Слава Україні!

Василь Вінтонів

На фото: пам'ятник Степана Бандери в Бориславі. Світлив автор.

На марці – Соломія

Українське об'єднання поштового зв'язку випустило поштову марку до 125-річчя від дня народження талановитої української оперової співачки Соломії Крушельницької. Звісно, вшановано великий талант світового визнання, хоча не можна не зауважити, що українська історія усе ще йде старим шляхом, вибираючи зі своїх аналів імена, визнані комуністичним режимом. Серед них була і Соломія Крушельницька, згадувана в совєтських енциклопедіях, як заслужений діяч мистецтв УССР (звання присвоєне 78-річній артистці в останній рік життя). Усе ж поява поштової марки, яка стане надбанням колекціонерів усього світу, а також поштової конверти з силюетою актриси, є гідним подарунком для шанувальників таланту славетної людини.

Життя співачки було сповнене чималих труднощів, які вона долала великою силою волі. Передовсім, вона походила з родини небагатого священика, і для дочки такої особи театральна сцена була досить невідповідним вибором. Крім того, музична освіта коштувала чимало і треба було мати меценатів. Щоправда, дівчина співала в церковному хорі, і батько сам вирядив її до Львівської консерваторії, а потім клопотався про навчання в Італії. Там її спонзорувала англійка пані Алексaндер. Після навчання Соломія Крушельницька співала у Кракові, Варшаві, Петербурзі, Парижі, Неаполі, Мілані, в Африці і Америці, але передовсім і найбільше — у Львові.

В Італії співачка мала нагоду дати ряд корисних порад щодо опери „Мадам Батерфляй" її авторові Джакомо Пуччіні, який скористався ними, й опера завдяки цьому набула великого успіху. Обранцем Соломії став теж італієць, правник, великий любитель музики. У 1939 році Соломія приїхала до Львова і несподівано опинилася в ...СССР. У цій країні минули подальші роки її життя.

Левко Хмельковський

Шановна редакціє,

у своєму дописі про виступ д-ра Сергія Білоконя в УВАН, Г. Курас пише: „З болем розповів історик про те, що міжнародний трибунал 'Нюренберг II', до секретаряту якого його колись обрали, так, мабуть, і не здійсниться. Адже стара партноменклятура утримує важливі пости на всіх рівнях влади. Лідери еміґраційних структур допомогли їй свого часу утриматись на поверхні. Наслідки такої недалекозорої політики — навіч". („Свобода", 18 вересня, ст.8). Хоч у дописі нема уточнення, як саме діяспора заслужила такого прикрого закиду, очевидно, що д-р Білокінь може їх навести.

Тим часом діяспора знову „заробляє" собі на обвинувачення за зміцнення комуністичної влади в Україні своїми схвалюючими і безкритичними святкуваннями річниць незалежности України. Вони є більше основані на наших бажаннях, ніж на дійсності. А дійсність є та, що Україною продовжують керувати вороги її національної незалежности, вороги української культури, мови. Ми повинні відзначати річниці, але не „святкуваннями", а вічами з домаганнями та суворою критикою сьогоднішнього Уряду.

Петро Матула
Потомак, Мд.

Вірші наших читачів

Посилає Вам Євген Кримeнко-Іванків свій невеличкий лірично настроєвий сонет „Дороговказ", який може дати читачеві хвилинку відпруження серед нашої напруженої дійсности.

Дороговказ

Стоїть він там — дощем, вітрами битий,
Рукою шлях показує для нас...
Веде крізь тучі, сонце, терня, квіти —
Похилений, старий дороговказ.

Проводить інших — сам туди не йде;
Стоїть — і зносить спеку, холод, втому.
Куди ж нас путь незнана заведе?
У шумі вітру чути лиш: Додому!

Стирчать дерев пожовклі гострі вежі,
Осінні бурі.., втихли співи птиць;
А він лежить на сірому безмежжі...

Рука піднята — спить ось горілиць?

Чи, може, дух вже в зоряній мережі
Покаже шлях до Божих таємниць?

Нам усім — під увагу

Ми самі себе не шануємо,
Ми самі себе руйнуємо —
На сором, неславу самі собі
Неволю, нові кайдани готуємо.

Під ворожим гнітом ми народились,
Під ворожою владою ми зростали,
Всіма лихами —
Данайськими дарами ворожими,
Нас жорстокі займанці вгощали.

Коли вороги все ще нас не навчили,
Що бути в неволі — це гірше від смерти,
То наш народ під такою загрозою буде,
Що навіть ім'я його у світі можуть стерти!

Тож об'єднаймось таки, на славу —
В єдину, розумну і дружну родину!
Будуймо всі разом свою незалежну,
Величну і вічну, святу Україну!

Микола Горішний,
Линдгорст, Н. Дж.

Щаслива Сімка

Що нового, моя Вітчизно?
Кажуть — все в нас старе, як пристріт...
Ні! Новою державою визнав
Нас нарешті навколишній світ.

Дожили до щасливої Сімки
Під тризуба ясним знаменом.
І відкрились новітні сторінки,
Що недавно здавалися сном.

Ми нові!
Молоді! І відважно
(Й обережно) виходимо в світ.
Терезами наш досвід відважмо,
Щоб націлити шлях у зеніт.

Правда, воля у нас і альянтам,
Що непрошені пхаються в дім —
Махінаторам і спекулянтам...
Дати раду нелегко усім...

Шлях до правди проходить крізь кривди.
Є багато порогів і скель.
Та вперед, поміж Сциллu й Харибди
Наш державний пливе корабель.

Скільки в світі стихійного лиха
Вибухає із надр і води...
В Україні ж погідно і тихо
Розквітають узгір'я й сади.

Переборимо пóмилки й хиби!
Це ж життя не чуже, а своє.
Справедливий до уряду вибір
Нам надію нову подає.

З суперечок народиться згода,
Ввійде в справи великі й малі,
Бо найкраще багатство — свобода
На своїй незалежній землі.

Що нового? Колосяться ниви,
Сміх дітей в оксамитній траві...
Хай старе переходить в архіви:
Ми нові!
Ми живі!
Ми нові!

Нас провадить щаслива Сімка
До наступних стабільних річниць,
Щоб незмінно, упевнено й стрімко
Крил державних кріпилася міць.

Ганна Черінь

Із збірки Ганни Дущак

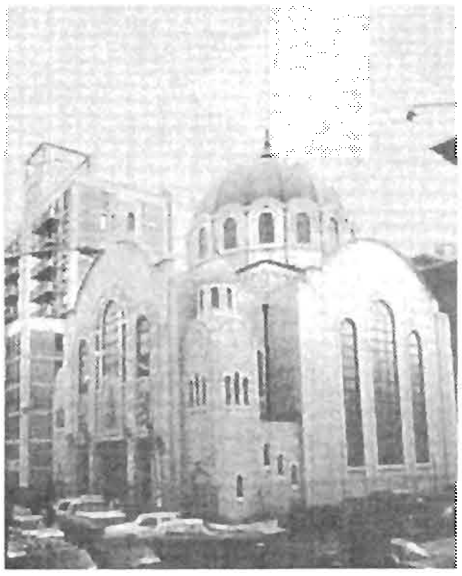
„Спитай себе"

Чебрець, чебрець —
маленька скромна квітка
Куди б не йшла я, чи вертала звідки,
І проводжай мене, і зустрічай.

Нехай цвітуть троянди і жоржини,
Та мого краю пагорби й долини
Ти ніжним квітом вічно вповивай.
Хай вечори тобою пахнуть хмільно,
На серці буде радісно й спокійно.

МУЗИКА ХРИСТОВОЇ ЦЕРКВИ

Книга Богдана Полянського

Я прочитав книгу Богдана Полянського „Українські церкви в Ню Джерзі”, як говориться, від дошки до дошки (цей вислів нам залишили автори стародруків, у яких обкладинками були дошки, нерідко коштовно оздоблені). Богдан Полянський свою книгу випускає теж в дерев'яних обкладинках, так що й справді читати її треба „від дошки до дошки”. Власне, може, не стільки читати, скільки оглядати, бо основу її становлять кольорові фотографії, виконані автором власноручно у різних місцевостях стейту Ню Джерзі, де є українські церкви усіх християнських конфесій.

Архітектура численних храмів — у книзі описано їх 47 — це музика Христової Церкви в струнких дзвіницях, хрестоносних банях, мелодійних назвах. На численних світлинах є споруди, якими могли б пишатися навіть багаті на старовину міста Европи. До них слід віднести храми св. Петра і Павла у Джерзі Сіті, св. Івана Христителя в Нюарку, Святого Миколая в Пассейку, св. Андрія в Савт Бавнд Бруку, св. Йосафата в Трентоні та інші. Є храми, які хвилюють своєю істинно євангельською скромністю, властивою для перших поселень Нового Світу. Деякі з них вже не діють, але це не применшує історичної вартости інформації про них у книзі. Окремі церкви та каплиці мають вишукано артистичний характер, як казкові палаци, у яких проживає Божа Правда. Саме так сприймаються Церква Різдва Пречистої Діви Марії в Ню Брансвіку, св. Павла в Рамсей...

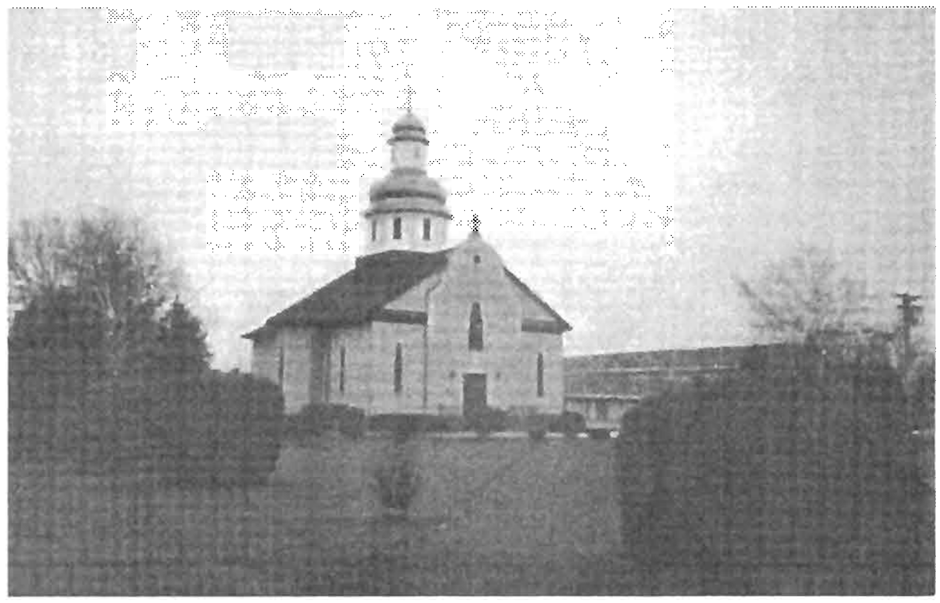
Богдан Полянський завжди жив у вірі, з молитвою — від Львова, де почалося його життя, у ряді країн, куди приводила його нелегка доля, аж до сучасних днів в ЗСА. Без такої віри, без такого благоговіння важко виконувати таку нелегку працю, яку продовжує автор книги. Адже кожен примірник її робиться вручну, і наклад зростає в міру появи нових охочих мати такий том. Але книга ця не є чимось позабібліографічним — вона має нумерацію Міжнародної бібліотечної клясифікації (ISBN) і Бібліотеки Конгресу ЗСА, так що їй відкрита дорога в широкий світ.

На кожну церкву зроблено довідкову сторінку, з якої можна дізнатися, коли і хто її будував, опоряджував, з яких матеріялів її зведено, коли освячено. Наводяться й інші відомості.

Зворушують присвяти і подяки автора, які є в книзі. Свій труд він присвячує українським емігрантам в Америці, їхнім священикам, які увічнили духовну спадщину батьків в десятках християнських храмів стейту Ню Джерзі — католицьких, православних, протестантських. А дякує автор дружині Марії і дочці Одарці за їхню підтримку і довготерпеливість.

Я був у покоях Богдана Полянського і бачив на його робочому столі течки із фотографіями та описом церков в інших стейтах ЗСА, в Канаді. Захоплення цього українця стало провідною справою його життя, і він мріє виготовити нові томи про українські храми.

Українські церкви Ню Джерзі вражають розмаїттям архітектури. Подані тут світлини узяті з лябораторії Богдана Полянського —

Левко Хмельковський.

ПОКАЯННЯ ЗА ВІРУ В ОМАНУ

Саморозкріпачені народи совєтської імперії, заклопотані майбутнім державної незалежности, забувають лихоліття минулого. Поринає в Лету скорботна пам'ять по жертвах влади комуністів в СССР. Залишки сталінізму і неосталінізм закликали „припинити критику", „не очорнювати славне минуле". Процес десталінізації набув фальшиво-пацифістських порад „не тривожити рани".

Комуністи України заповзялися захопити державну владу. Знов обіцяють народові усі земні блага. Запевняють, що вони інакші, ніж комуністи сталінських часів...

Комунізм своїм світоглядом, ідеологією, „науковою теорією про історичну закономірність" не підлягає змінам. Така вже його природа. Тож і комуністи України далі дотримуються вчення Маркса–Енгельса–Леніна, марної мрії Томаса Мора про ідеальний острів Утопію... Бо ж раптом дідько знов (таке ж бувало) пожартує над долею українського народу і допоможе комуністам з усіма їх атрибутами захопити владу — доведеться народові розпрощатися з демократією, вільним ринком, свободою вибору, слова, думки, сумління. Щоб такого не трапилося, зробимо екскурсію в недалеке минуле.

Дороговказом може послужити книжка „Усвідомити культ Сталіна" (видавництво „Проґрес", Москва, 1997 р.). Це збірка 26 статтей відомих істориків, політичних діячів, публіцистів, письменників. У передмові сказано, що „усі статті об'єднані одною метою: глибше розібратися — як в особі Сталіна, так і в діяльності компартії".

Назва книжки „Усвідомити культ Сталіна" (без слова „особи") не випадкова. На XX партійному з'їзді Хрущов розвінчав культ особи Сталіна. За словником іншомовних слів „культ" означає сліпе поклоніння комусь або чомусь, безмірне звеличення якоїсь особи. Хрущов склав усю вину за антинародні злочини на Сталіна (в його особі) і тим занурив у Лету злочинну діяльність компартії.

У книжці „Усвідомити культ Сталіна" нагадується, що „усі задумані Сталіном репресії одноголосно схвалювало Політбюро, за ним ЦК, партійне керівництво республік, областей, районів, місцевих парторганізацій. Загальні збори установ, підприємств, вузів — схвалювали смертні вироки „шкідникам", „ворогам народу", „шпигунам". Збори провадили комуністи. Саме комуністи з місць вигукували: „Смерть ворогам народу!", „Нема пощади скаженим собакам!". Постанови загальних зборів, як „всенародне обурення", виконували органи ГПУ-НКВД-МВД, прокурори, слідчі, народні суди. Усі — комуністи. У цій же книжці зазначено: „Не Сталін створив партійний апарат влади, а партапарат створив Сталіна". Стосовно влади Сталіна і загальної її покори у книжці сказано прямо: „Сталінізм — суспільне явище з індивідуальною відповідальністю". Читаємо далі: „Комуністи свідомі того, що на шляху до комунізму — жертви неминучі", „Де ліс рубають, там тріски летять".

У книжці „Усвідомити культ Сталіна" переважно вживається „Росія", „російський народ", „наш народ". Проте згадується теж Україна: „В Україні, колись „житниці Европи", рішення Центру про суцільну колективізацію сільського господарства шляхом примусового голоду здійснювали місцеві комуністи. Вони знищили назавжди корінний соціяльний прошарок — селянина-одноосібника, селянина-господаря, хлібороба-середняка".

Особливу увагу звертає на себе стаття під заголовком від латинського Pro Domo Sua. Себто, „для власного дому, на захист себе, про себе". Змістом і викладом ця стаття є ніби сповідальна, покутницька: „Нині ми живемо у себе вдома під знаком великих змін, поривань до очищення і оновлення. Але ми не сміємо забувати страшного минулого"...

Спробуймо підсумувати.

Книжка „Усвідомити культ Сталіна" повчальна. Вона доводить злочинну антинародну діяльність комуністів і констатує, що сприяння злочинові — теж злочин. Твердження, що „сталінізм — суспільне явище з індивідуальною відповідальністю" стосується усіх комуністів, їх прихильників, інертну частину і байдужу обивательську масу.

Можливо, ця повчальна книжка допоможе читачам (зокрема в Україні), зробити свій і про себе висновок, і послужить осторогою перед сліпою вірою у комуністичну оману.

В. Остапенко

Українські пластуни гостювали у польських скавтів

На польському скавтському „джеборі" (зліва): пл. сен. Зенон Голубець, ст. пл. Галя Кузишин-Голубець, виховниця скавтів Беата Павліковська, пл. сен. Ігор Захарій і скавт Стів Кріссінджер.

В минулому числі "Свобода" надрукувала під матеріялом із вищеназваним заголовком невідповідну фотографію, яка б мала належати до матеріялу про відпочинок українських пластунів в Олеську (читайте нижче). Виправляючи нині помилку, редакція вибачається перед читачами за цю неточність.

То були справді ясні зорі...

Фото автора

На світлині: танцювальний ансамбль з Олеська

В лютому цього року у Гаївській школі вперше на Брідщині відновлено давно забуті пластунські гуртки юнаків і юначок. А цього літа пластуни разом із своїми виховниками Марією і Володимиром Харчуком та Наталією Чижик провели тиждень у пластовому таборі „На ясні зорі", що розмістився серед мальовничої природи селі Циків Буського району. Організатором табору стали Красненська станиця на чолі з Оксаною Куючко, вчителькою Красненської школи. На лісовій галявині біля гірського потічка виросло ціле наметове містечко. Сюди приїхали пластуни із Буської гімназії, Красненської, Задвірнянської середньої школи Буського району, Рахівської середньої школи із Закарпаття. А всього пластове товариство, яке з перших днів стало однією великою родиною, нараховувало 94 учасників.

Кожен день розпочинався шикуванням гуртків в однострої, так званою збірною, на якій під пластовий гимн піднімався Державний прапор України. Потім — спільна молитва. А після цього проводились корисні інструктажі, конкурси, цікаві ігри, мандрівки, і всюди була пісня — навіть для того, щоб поснідати чи пообідати, кожен гурток повинен був заспівати свою власну, авторську пісню.

Закінчувався робочий день опусканням прапора і молитвою. А ввечорі пластунське товариство збиралося біля ватри. Тут була і пісня, і танець, і кумедний жарт, і сценка. А коли вогнище починало гаснути, всі учасники ставали у коло і за пластовим звичаєм потисканням руки один одному передавали іскорку.

Все те, що відбувалося протягом тижня в цьому затишному таборовому містечку пластунів, зводилося до однієї мети: формувати і виховувати молоде здорове покоління, майбутнє української нації, яке добре розумітиме свої обов'язки супроти Бога, власного громадянства, вмітиме бачити й передбачувати небезпеки і боротися з ними.

Я мав зустріч з пластунами і їхніми виховниками коло церкви Успення Пресвятої Богородиці в містечку Олеську, Буський район, привітав пластунів і провів з ними розмову про історію Пласту. В цьому лісі, де таборували пластуни, колись перебувало богато вояків УПА. Під час моїх відвідин України я мав нагоду бути в тім лісі, зупинитися біля одної криївки, яка збереглася донині. В тих околицях загинуло багато вояків УПА і Української Дивізії „Галичина", у містечку Олеську на цвинтарі є спільна могила УПА і дивізійників.

Осип Панчишин

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редаґує Омелян Твардовський

Чи відбудеться „Україніяда" у Львові?

Провід УСЦАК повідомляє зацікавлених, що нових інформацій щодо „Україніяди" досі не одержано від організаторів у Львові. Тим часом преса з України принесла вістки, що влітку 1999 року в Україні відбудуться Всеукраїнські літні спортові ігри. Щодо цього Президент Леонід Кучма видав такий указ: „З метою залучення широких верств населення України до занять фізичною культурою і спортом, пропаганди здорового способу життя, підготовки спортсменів України до 27-их літніх та 11-их Параолімпійських ігор 2000 року, постановляю:

1. Провести у 1999 році Всеукраїнські літні спортивні ігри.
2. Взяти під патронат Президента України організацію підготовки та проведення Всеукраїнських спортивних ігор.
3. Покласти на Організаційний комітет з підготовки та участи спортсменів України у 19-их зимових, 27-их літніх Олімпійських та 11-их Параолімпійських ігрconsiderable безпосередньо організацію підготовки та проведення Всеукраїнських літніх спортивних ігор.
4. Міністерствам, іншим центральним органам виконавчої влади, Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міській державним адміністраціям організувати проведення масових реґіональних та місцевих змагань, всіляко сприяти залученню до участи в них широких верств населення, забезпечити участь збірних команд і спортсменів у фінальних змаганнях Всеукраїнських літніх спортивних ігор.
5. Кабінетові Міністрів України передбачити під час розроблення проєкту закону про Державний бюджет України на 1999 рік видатки щодо підготовки та проведення фінальних змагань Всеукраїнських літніх спортивних ігор.

ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ
ЛЕОНІД КУЧМА
Київ, 31 липня 1998 року

Іван Федоренко, президент Державного Комітету Спорту України пояснює, чому назвали ці ігри Всеукраїнськими?

— Річ у тому, що до нас часто звертається українська діяспора з пропозиціями щодо залучення її представників до змагань, які проходять на території нашої держави. Впевнений, що спільно з Міністерством Закордонних Справ і Державним комітетом у справах національностей та міґрації ми попрацюємо, щоб визначити, в яких видах спорту на рівні колективів фізкультури візьмуть участь спортсмени української діяспори, скільки її посланців запросимо на змагання, що мають розпочатися в січні наступного року і закінчитися у день нашого професійного свята — в День фізичної культури і спорту.

Українські спортовці і спортові осередки, що зацікавлені взяти участь у Всеукраїнських літніх спортових іграх, можуть заздалегідь повідомити про це Управу УСЦАК, щоб, у випадку звернення Державного комітету спорту України до УСЦАК, Управа змогла орієнтуватися, скільки і в яких видах спорту поодинокі осередки чи збірні УСЦАК зможуть бути учасниками цих ігор.

Україна — переможець шахового турніру Европи

Недавно в австрійському місті Мурек закінчився шаховий турнір серед юнаків та юначок віком 10, 12, 14, 16 і 18 років. Згідно з вислідами, українські юні шахісти здобули шість медалей — по дві золоті, срібні й бронзові. Чудово записалися Анничка Музичук з міста Стрий і Дмитро Тішин з Одеси, які здобули золоті медалі чемпіонів Европи. Завдяки цим великим осягам, в кінцевій підсумковій табелі ігор турніру Україна зайняла чолову позицію. Друге місце зайняли юні шахісти з Грузії, які випередили збірну Росії.

* * *

Вістки УСЦАК

Пожертви на Фонд відродження спорту в Україні від січня до серпня 1998 року. **500 дол.**: Василь Леканка (на середню школу в Миколаєві). **200 дол.**: Український Народний Дім в Льорейн, Огайо. По **100 дол.**: А. і М. Кричик, д-р Я. Рожанковський, Н. Кравчук (в пам'ять д-ра Р. Кравчука), Український Фестивальний Комітет ЗСА, В. Лучкань, С. Кушнір, Школа Українознавства ім. Тараса Шевченка, Фльорида (для середньої школи в Миколаєві), д-р О. Попович (на фонд Тетяни і Руслана). По **50 дол.**: Дарія Будна, М. Данилів, Р. Маселко, „Червона Калина", Пласт, С. Яцик (Фонд Тетяни і Руслана). По **30 дол.**: А. Цареградський, І. Мурза. По **25 дол.**: мґр І. Хамуляк, В. Цинайко, І. Зінченко, Я. Петрик, М. Масловський, М. Боб'як, А. Івасів, Н. Дзюба. По **20 дол.**: Є. Громницька. По **10 дол.**: С. Лукомський, А. Кобрин, І. Росул. По **5 дол.**: С. Голяш, В. Гриньків.

Замість квітів на могилу покійної Рози Труш на Фонд Відродження спорту в Україні зложили по **100 дол.**: УСВТ „Ч. Січ", **60 дол.**: Дарія Твардовська-Вінсент, **50 дол.**: В. Різник. По **25 дол.**: М. і А. Стебельські, Д. Бобеляк, Ю. Котляр, О. Цяпка, О. і І. Білевич, О. Лисинецький, Є. і Є. Івашків. По **20 дол.**: О. і А. Твардовські, Є. і С. Бренич. Є. і Р. Саламаха, Р. і Є. Шпирка, О. Труш. По **10 дол.**: Е. Питван, В. Потежний, Є. Шипайло, В. Боднар, К. Гречак. **5 дол.**: В. Пелехатий.

О. Твардовський

Віталій Кличко за крок від чемпіонського титулу

Київський боксер Віталій Кличко першим із українців вибороватиме титул чемпіона Європи серед професіоналів. Це рішення ухвалила Європейська боксерська спілка.

Суперником нашого співвітчизника названо німецького спортсмена Маріо Шиссера, який провів на професіональному ринзі 40 боїв і в 36-ти з них переміг (24 - нокавтом). У своїй кар'єрі Шиссер зазнав тільки трьох поразок. Послужний список українця кількісно менший, однак якісно значно вагоміший: 21 перемога нокавтом у 21-ій зустрічі!

Матч між Кличком і Шиссером відбудеться 24 жовтня в Гамбурзі. Його переможець буде визнаний найсильнішим европейським боксером у важкій категорії. Цікаво, що головним претендентом на цей титул досі вважався інший німець - Аксель Шульц, однак він відмовився змагатися з українським спортсменом і був позбавлений цього права. На думку зарубіжних оглядачів, Шульц просто злякався ймовірної поразки.

"Золотий" сезон українок

Екіпаж української яхти кляси "470" у складі дніпропетровки Руслани Таран і киянки Олени Пахольчик завоював золоті медалі на чемпіонаті світу, що пройшов у еспанському місті Пальма-де-Мальорка. Українські дівчата випередили віцечемпіонок — сестер Сюзан і Микаелу Ворд із Данії — одразу на десять очок. Бронзові медалі дісталися німкеням Ніколь Біркнер і Вібке Бойль. У цих перегонах брали участь практично всі найсильніші сучасні майстри вітрильного спорту, тож особливо цінною стала перемога наших співвітчизниць.

Менш успішним виявився виступ у цьому ж класі дніпропетровців Євгена Браславця та Ігоря Матвієнка. Вони посіли в підсумку шосте місце. А чемпіонами світу серед чоловіків стали французи Філіп Жільдаст і Танжі Каріо. Срібні нагороди завоювали словенці, бронзові — шведи.

Четверті у світі, а медаль — одна

Ось який вигляд має чільна десятка командного заліку на чемпіонаті світу з вільної боротьби, що

відбувся в Тегерані: Іран - 63 очка, Росія - 54, ЗСА - 43, Україна - 37, Корея - 28, Польща - 22, Куба, Німеччина - по 18, Вірменія, Туреччина - по 15. Стати четвертою в світі - непоганий результат для української команди, очолюваної заслуженим майстром спорту Михайлом Харачурою. Насамперед, це означає, що вона має рівний і добре збалансований склад. Усі борці пробилися до чільної двадцятки, четверо - до шістки найсильніших у своїх вагових категоріях. Але є подробиця, що викликає тривогу. Через два роки - Олімпійські ігри в Сиднеї, а там рахунок піде на медалі й залікові очки. Отже, тільки четвірка українців - якщо брати за основу нинішню ситуацію - спроможна постояти за честь України? У столиці Ірану найвправнішим з-поміж українців був киянин Заза Зозіров, який у ваговій категорії до 69-ти кілограмів поступився лише вірменинові Араїку Геворкяну й завоював віцечемпіонський титул. Утішні призові сутички провели ще двоє наших земляків. Й обидва - невпевнено. Ельбрус Тедеєв (до 63 кг) програв американцеві Гарі Колату, Вадим Тосоєв (до 97 кг) - росіянинові Курамагомеду Курамагомедову. В обох - четверті місця. Шостим став Євген Буслович (Львів, до 58 кг), сьомими - дніпропетровець Гурам Мчедлідзе (до 76 кг) і киянин Юрій Чобітько (до 130 кг), десятим - симферополець Ельдар Асанов (до 85 кг), дванадцятим - киянин Олександр Захарук (до 54 кг). Уроки Тегерана, безумовно, українські тренери та борці засвоять. А потенціал у них достоту високий. На думку фахівців, українським атлетам поки що бракує досвіду.

Українці — у легкоатлетичній еліті

Українська національна команда не була представлена на змаганнях із Чаші світу з легкої атлетики, що відбулися в столиці Південноафриканської Республіки. Та українці залишили яскравий слід у цих популярних і вельми престижних змаганнях. П'ятеро наших співвітчизників отримали запрошення до складу збірної Європи. І кожен із них був помітний на турнірі в Йоганесбурзі. Найліпше виступила харків'янка Віта Павлиш, яка перемогла в штовханні ядра. Перевага переможниці виявилася настільки великою - найближча переслідувачка відстала на 1 метр 55 сантиметрів, - що вищість українки не викликала сумніву ні у фахівців, ні в уболівальників. Результат Павлиш - 20.59 метра - приніс їй не лише перемогу, а й 50,000 дол. преміяльних. Олександр Багач із Броварів із результатом 20,45 метра посів друге місце, поступившись лише олімпійському чемпіонові Джанові Ґодині зі ЗСА. Третє місце в забігу на 200 метрів завоювала киянка Жанна Тарнопольська - 22.35 секунди. А на вдвічі коротшій дистанції вона фінішувала четвертою - 11.08 секунди. Нарешті, Тетяна Терещук і Олена Рурак допомогли континентальній збірній посісти п'яте місце в естафеті 4 по 400 метрів. Чаша світу - турнір за участю збірних усіх континентів і трьох найсильніших національних команд - американської та двох європейських, які визначаються за підсумками Чаші Европи. Цього разу трійки призерів світового форуму легкоатлетів була такою: жінки - США (96 очок), Европа (94), Африка (88), чоловіки - Африка (110), Європа (109) і Німеччина (102 очка).

Ювілеї парафії свв. Володимира і Ольги

Відзначування ювілеїв пригадує нам минуле

1998 рік у парафії свв. Володимира і Ольги в Чикаго є винятково радісним роком, бо в ньому збіглися вагомі ювілеї, що відносяться до життя і діяльности парафії.

Відзначування ювілеїв — це нагода пригадати собі минуле і тих осіб, що те минуле творили. А подруге — це нагода зачерпнути нових сил із досвіду минулого, оновити себе.

Парафія свв. Володимира і Ольги святкувала в цьому році аж чотири ювілеї. 20 травня ц. р. відзначено 25-річчя посвячення собору свв. Володимира і Ольги Блаженнішим Патріярхом Йосифом. 26 липня ц. р. відбулося відзначення 30-річчя створення парафії. Парафію створено 28 серпян 1968 року. Під час служіння Архиєрейської Святої Літургії в Гренд парку, біля озера Мічіґен, це проголосив Первоієрарх УКЦ Блаженніший Йосиф. Наступний, третій ювілей в'яжеться із 10-річчям побудови Культурного осередку парафії свв. Володимира і Ольги, і його відзначатимемо 10 жовтня ц. р. Ніби невеликий відтинок часу, а значення Культурного осередку — видиме. В ньому приміщуються наукові та громадські організації, він служить місцем різних святкових, культурних, громадських та політичних імпрез. Його зовнішний репрезентативний вигляд говорить про високий рівень української етнічної спільноти в Чикаго.

Останній в цьому році ювілей буде відсвятковано 17 та 18 жовтня. Це Святопокровські святкування, з якими в'яжеться 25-річчя Входу в Храм. В суботу, 17 жовтня, відбудеться великий концерт у Розері Коледж із участю Капелі Бандуристів, а в неділю, 18 жовтня, — символічний похід із приходства до собору, відтак буде відслужено Архиєрейську св. Літургію. По обіді відбудеться святковий бенкет.

Хочу повторити думку те, що відзначування ювілеїв пригадує нам минуле...

Приводом до створення парафії свв. Володимира і Ольги була хвиля переходу в українських католицьких церквах на григоріянський календар і впровадження в нашій Літургії англійської мови. Коли у 1964 році катедра св. о. Миколая перейшла на новий календар, велике число парафіян затривожилося латинізацією нашої Української Католицької Церкви. Тоді було створено в Чикаго Комітет оборони обряду і традицій УКЦ. Комітет мав чимало засідань, відіслав був листа із підписами тисяч мирян та їздив у делегації до Ватикану, до Конгрегації східних церков . Календар завернути назад було неможливим. Тоді для привернення миру і спокою Верховний Архиєпископ і глава УКЦ, в порозумінні із чикагським Владикою Ярославом і на прохання Комітету оборони обряду та великого числа вірних, прийшли до висновку, що найкращою розв'язкою конфліктної ситуації буде створення для бажаючих окремої парафії, що сталося 28 липня 1968 року. Тому, що це була неділя, в якій почитувалося св. Володимира, новостворена парафія прийняла назву св. Володимира, додаючи ім'я св. княгині Ольги, бабці князя — одних із перших християн в Україні. Оголошуючи створення нової парафії, Блаженніший Йосиф промовив до присутніх: „З цим днем ми хотіли б, щоб настав так само безоглядний мир і вдяка для Господа Бога, щоб цей день покінчив усякі спори, які не були б тут між вами поодиноко і всіми, бо спір й незгода ніколи не будують, а завжди руйнують".

Першим парохом новоствореної парафії свв. Володимира і Ольги був о. крил. Павло Джулинський, а в 1970 році став о. митрат Маріян Бутринський. Протягом своїх перших літ парафія свв. Володимира і Ольги перебувала „на комірному" в сусідній православній церкві св. князя Володимира. У багатьох залишилися у пам'яті спільні відправи православних і католиків. Чи найбільше згадуються спільні водосвяття на Йордан, що відбувалися надворі. Тоді навіть найбільший мороз не міг спинити спільної молитви. Це був екуменізм на практиці, коли спільні молитви православних і католиків зносилися до Всевишнього, до котрого ми всі так часто звертаємося: „Господи, нам єдність подай". Який гарний доказ і приклад, що екуменізм можливий не тільки на словах, але й на ділі, тільки треба, щоб була добра воля, мир і злагода.

Протягом п'яти років перебування у православному соборі парафія свв. Володимира і Ольги розбудовувала свій духовний скарб. При парафії постали сестрицтво, братство старших і молоді, хор „прометей", молодечі хори, тріо „Незабудьки", театральна студія, розвинулась видавнича діяльність. Водночас розпочалась будова власного храму, який, ще вставдії кінцевих робіт, був посвячений Патріярхом Йосифом 20 травня 1973 року. На празник Покрови храм був настільки викінчений, що вже можна було в ньому відправляти. Згодом храм розмалював маестро Іван Дикий, мозаїку „Хрещення України" на фасаді створив маестро Макаренко, а всередині — чудовий іконостас. Візантійський стиль храму з часом звернув на себе увагу міста Чикаго і став місцем частих відвидин туристів та мешканців міста.

День 14 жовтня 1973 року — день входу в Храм — залишився чи ненайбільш пропам'ятним для наших парафіян. Був гарний, сонячний, дуже теплий день. Довгою колоною зі співом релігійних пісень на устах, зі сльозами радості на очах, ішло понад 2,500 парафіян та гостей. Як колись Мойсей вів свій народ до обіцяної землі, так тоді о. Митрат Маріян Бутринський, у супроводі протопресвітера о. Федора Білецького, настоятеля гостинного собору св. князя Володимира, вів своїх парафіян до новозбудованої церкви.

Минуло 25 літ від того дня. Сьо-

(Продовження на стор. 19)

Ювілеї парафії...

(Закінчення зі стор. 18)

годні вже немає між нами наших перших парохів — о. Джулинського та о. Бутринського, немає багатьох з тих, що так віддано працювали для створення парафії, а згодом для її розвитку і росту згідно із заповітом Блаженнішого. В парафії за цей час виросло нове покоління. Воно приглядалось до церковної праці своїх батьків і сьогодні поволі перебирає цю діяльність в свої руки — під духовним проводом теперішнього пароха о. митр. Івана Кротця та о. Мирона Панчука, який виріс із рядів парафії і виховався у філії УКУ в Чикаго. Згаданим отцям тепер допомагають в пастирській праці священики з України: о. Василь Петрів та о. Ярослав Мендюк.

На закінчення личить побажати парафії свв. Володимира і Ольги з нагоди її ювілеїв всього найкращого, зокрема, за словами Блаженнішого, продовжувати бути зразком церковного життя і ніколи не перестати плекати свій обряд і традиції та український дух.

Лука Костелина

Не забуваймо про Берестечко!

(Козацькі могили чекають свого відродження)

Починаючи від нинішнього року, на загальнонаціональному рівні в Україні започатковується широкомаштабне відзначення 350-ої річниці національно-визвольної боротьби українського народу під проводом Б. Хмельницького 1648–1654 років, тобто того Великого Національного Зриву, який назавжди втілив в душу нашого народу самостійницько-державницькі ідеї. Відтоді побудова власної держави стала постійним поривом нації.

Однією з центральних подій тих далеких часів, як відомо, була Берестецька битва, яка, як схарактеризував відомий дослідник козаччини Тис-Крохмалюк, повернула історію української нації на інші шляхи. Якими були ті інші шляхи, нам добре відомо. Це була хресна дорога, на якій українському народові смертельно підрубувались національні корені. Із гордого, завзятого і свободолюбного народу вороги віками живцем виривали його кришталево чисту українську душу. А з народної свідомости вогнем випікався найменший порив до свободи і незалежности. Тому до свого нинішнього світлого дня наш народ прийшов ледве живим. Національна рана виявилась надзвичайно глибокою. Заліковувати її прийдеться не одному поколінню.

Однак, місце Берестецької трагедії стало не лише місцем болів і страждань для українського народу. Воно в однаковій мірі стало й місцем його вічної слави і безсмертя. Адже там живою кров'ю задекляровано непохитну волю нашого народу до побудови власної держави. І від того наміру він ніколи не відходив. Тому місце Берестецьких подій стало для народу святим. Туди він постійно приходить, щоб вклонитись своїм славним предкам і набратись їхнього цілющого духу.

На початку нинішнього сторіччя на місці Берестецької битви зведено національну святиню, яку назвали Козацькими могилами. Цей унікальний меморіяльний комплекс побудовано для прийдешніх поколінь, щоб нащадки не забували про ту ціну, яку український народ постійно платив за свою свободу і незалежність. Козацькі могили, поряд з Тарасовою могилою, стали ще одним могутнім джерелом національного духу, а сам Берестецький меморіял по праву став Українським Пантеоном.

Ролю і значимість Козацьких могил для українського народу добре розуміли окупанти. Тому Берестецький меморіял завжди був під пильним наглядом окупаційних властей. Відвідування Козацьких могил перебувало під суворою контролею. Козацькі святощі не дозволялось популяризувати серед народу. Навіть плянувалося цілковите знищення Берестецького меморіялу. Однак, дух Берестечка не переставав жити в серцях народу. І коли в 1991 році відзначали 340-річницю Берестецької битви, тоді з цілої України на Козацькі могили з'їхались сотні тисяч людей. Такої одночасної маси народу те святе місце не бачило від часів самої битви. Доречно тут пригадати слова Михайла Драгоманова, який сказав, що на дні душі кожного думаючого і недурного українця сплять Виговський, Дорошенко і Мазепа, і прокинуться, коли настане слушний час.

Після проголошення Україною незалежности плянувалося, причому на найвищому державному рівні, перетворити Берестецький меморіял на могутній освідомлюючий центр. Зокрема він мав стати унікальним місцем патріотичного виховання молоді. З цією метою Міністерство Культури, а міністром тоді був Іван Дзюба, проголосило Козацькі могили Державним Заповідником, який назвали Полем Берестецької Битви. Тоді ж було оголошено і конкурс на найкращий проєкт розбудови меморіяльного комплексу. Фактично йшлося про створення української національної Мекки. Але, на жаль, в скорому часі питання розбудови Берестецького меморіялу зняли з порядку денного. Сьогодні про нього вже й взагалі перестали згадувати. Причиною вважаються економічні труднощі країни.

Економічний стан держави, безсумнівно, є надзвичайно важливим фактором, але у випадках, пов'язаних з духовістю народу, він ніколи не був визначальним. Пригадаймо, що меморіяльний комплекс Козацькі могили будовано не в кращих життєвих умовах. Та й сьогодні, незважаючи на ті ж самі економічні труднощі, ми бачимо, як на українській землі із праху і руїн постають старовинні святині, як набувають нових національних обрисів тисячолітні міста, як будуються нові та відновлюються старі храми, як на майданах міст і сіл зводяться величаві пам'ятники. Наш народ ніколи не залишався байдужим до витоків своєї духовости. Не залишається він байдужим і сьогодні.

Тому дивним і неприродним виглядає той факт, що у власній державі поза увагою опинився Берестецький меморіял „Козацькі могили". З цього приводу ми змушені забити на всенаціональний сполох, щоб відновити ініціятиву і поступ щодо впорядкування та розбудови Берестецького меморіяльного комплексу. На нашу думку, така ситуація зумовлена не стільки економічними труднощами, скільки політичними причинами.

Для підтримки проєкту розбудови Берестецького меморіялу в 1992 році в Клівленді було створено загальногромадський комітет. Про цю подію в той час повідомлялося в „Свободі" („Стаття „Там, де мертві промовляють до живих", ч.ч. 118–120). Комітет мав, з одного боку, широко популяризувати в діяспорі духові вартості Козацьких могил та їх значення для відродження свідомости українського народу, а з другого — зібрати певні фонди для розбудови меморіяльного комплексу „Поле Берестецької битви". Зокрема комітет зобов'язався забезпечити новий музей, який плянувалося побудувати в першу чергу, необхідним модерним устаткуванням світового рівня. Тут слід зауважити, що внаслідок археологічних розкопок там зібралася велика кількість надзвичайно вартісних експонатів, які через брак відповідного приміщення постійно руйнуються. І таких невідкладних проблем там безліч. Наприклад, негайних реставраційних робіт вимагають шедеври живописного мистецтва, передовсім відома картина І. Їжакевича „Голгота". Відповідного мистецького оформлення потребують і приміщення в підземеллі, де в саркофагах хороняться кістки наших предків. Словом, потрібна колосальна, подвижницька праця.

Українська громадськість в Америці прихильно відгукнулася на наш поклик і практично була готова взяти на себе якусь частину фінансування розбудови Берестецького меморіяльного комплексу. Але згодом ентузіязм прохолов — через пасивність керівництва меморіялу. Для фінансової підтримки Козацьких могил в Клівленді започатковано добродійний фонд. Правда, він ще досить скромний. І все ж таки із нього ми спромоглися передати на Козацькі могили тисячу долярів готівкою та закупити для меморіялу відео- і фотоапарату вартістю 2,500 дол. Крім цього, для Дубнівського Історичного Музею, який практично організовує археологічні розкопки на Козацьких могилах, було придбано і переслано металошукач, на що витрачено 1,250 дол. Решта зібраних фондів продовжують чекати свого цілевого призначення. Однак, цього не досить. Наша підтримка має лише додатковий характер. А ми повинні мати на увазі основне завдання — створення центру національно-патріотичного виховання народу.

Залишається незрозумілим той факт, що в Україні й донині ніяк не може зафункціонувати громадський комітет, який би належним чином зміг поставити проблему Берестецького меморіялу на загальнонаціональний рівень. Між іншим, той комітет плянувалося створити одночасно з американським. Із свого боку ми доклали чимало зусиль, щоб його було створено. Через його відсутність проблему Козацьких могил постійно приходиться порушувати аж з-за океану. З приводу Берестецького меморіялу ми неодноразово писали до різних державних чинників, зверталися навіть до Президента.

Якими б не були економічні й політичні труднощі української держави, спільними зусиллями світового українства на козацьких могилах все таки можна було б принаймні започаткувати найневідкладніші роботи. Всі добре розуміють, що для здійснення цілого проєкту потрібні значні фінанси, як також і велика людська самопосвята, бо там постійно приходиться долати ще й протидію антиукраїнських, проімперських сил. Вони все ще надіються, що Україна не витримає імперського тиску і знову повернеться до свого колоніяльного стану. Ось чому сьогодні таким важливим і невідкладним стало питання Берестецького меморіялу. Як місце навіональної наснаги народу, як ще одного свідчення перед світом, що український народ свою державу будує не на дикому полі, а лише відновлює свою власну хату, в якій є споконвічним господарем, а не „служителем отечества чужого". Той славетний похід розпочався із Микитинської січі (Нікополя), тобто з місця, де Богдан Хмельницький був обраний гетьманом. Далі шлях повів його по місцях бойових звитяг: великих і малих, героїчних і трагічних. Через неповних три роки він пройшов через Берестечко. Звідси, як знаємо, дорога повернула на Переяслав, в обійми „старшого брата". Святиня, зведена на місці Берестецьких подій, покликана остерігати прийдешні покоління від помилок, що були допущені нашими предками.

Комітет, від імені якого пишеться оце звернення, вважає за свій моральний обов'язок винести питання Берестецького меморіялу на суд усієї української громадськости. Козацькі могили — це не звичайне поховання мертвих, а сконцентрований живий дух нашої історії. Тож прийдім і поклонімся отій силі, яка постійно оберігає Україну і забезпечує їй вічне існування.

У зв'язку з цим закликаємо усіх, кому не байдужа доля України, доля рідного народу, своєю поставою спричинитися до розбудови меморіяльного комплексу „Козацькі могили" і не дати занидіти могутньому джерелові національного духу.

Для тих, хто виявить бажання принести свою скромну пожертву на Козацькі могили, подаємо конто і адресу благодійного фонду: Aid to Ukraine, Kozatski mohyly, Acc. No.6308, Cleveland Selfreliance Federal Credit Union (CSFCU), 6108 State Rd., Cleveland, Ohuo. 44134.

З приводу Берестецького меморіялу можна писати на адресу Комітету: Ukrainian–American Committee for Memorial Kozatsky Mohyly, 520 Orhardview Rd., Cleveland, Ohio 44131. У нас можна придбати відеофільм „Козацькі могили", який було спеціально виготовлено для нашого комітету.

Закликаємо все українське громадянство до активної співпраці!

Вірослав Лобур,
голова Українсько-Американського комітету сприяння меморіялові „Козацькі могили".

З поглядом у рік 2020

(Закінчення зі стор. 9)

Віталій Чернецький; четверта — „Погляд і перспективи діяспори середнього покоління", керівник Аскольд Мельничук.

Почесним гостем і доповідачем на вечірньому бенкеті запрошено достойного амбасадора України Юрія Щербака. Серед панелістів будуть люди різних професій — від бізнесменів, банкірів, юристів до соціологів, теологів, журналістів, поетів, архітектів, режисерів та інших. Отже, хвилююча проблематика може зацікавити широке коло людей до обговорення.

Комітет конференції радо запрошує бажаючих до участи. Конференція почнеться 10 жовтня (субота) о 9-ій годині ранку і продовжиться 11 жовтня о 10-ій год. 30 хвилин ранку. За детальною інформацією, а також за формою реєстрації, звертатися на тел.: (609)683-3628.

Тамара Булат

Ділимося сумною вісткою, що у вівторок, 22-го вересня 1998 р. упокоїлася в Бозі наша найдорожча ДРУЖИНА, МАМА, ДОНЬКА, СЕСТРА, КУЗЕНКА, ТЕТА, НЕВІСТКА і БРАТОВА

бл. п.

ДАРІЯ („КУКА") ГОЙДИШ

з дому ЯКИМІВ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ:

ПАНАХИДА — у п'ятницю, 25-го вересня 1998 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Frank Campbell, Медісон Аве. і 81-ша вул. в Ню Йорку;

ПОХОРОН — у суботу, 26-го вересня 1998 р. о год. 9:30 з української католицької церкви св. Юра в Ню Йорку на Honesdale Cemetery біля оселі оо. Василіян в Narrowsburg, N.Y.

Залишила в глибокому смутку:

мужа — ВОЛОДИМИРА
доньку — МАҐДУ БОДНАР
маму — ЛІДУ ЯКИМІВ
сестру — КСЕНЮ ЯКИМІВ-РІД
свекруху — ЄВСТАХІЮ ГОЙДИШ
та родини — БАРАН, ГОЙДИШ, ЗАВОДІВСЬКИХ, ЗАСЛАВЕЦЬ, ІВАСИКІВ, КАШНІЦА, КОСІВ, СКІПКА, ТЕРШАКОВЦІВ, ТОМКО, ЧОРНІЙ, ЯКИМІВ і МІҐОЦЬКИХ

та ближчу і дальшу родину в ЗСА, Канаді та в Україні.

Вічна їй пам'ять!

У ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ нашого найдорожчого МУЖА, БАТЬКА і ДІДУСЯ

св. п.

інж.

ЮРІЯ ГОЛЮКИ

відправиться заупокійна

СЛУЖБА БОЖА

в неділю, 4-го жовтня 1998 р. о год. 9-ій рано

в українській католицькій церкві Благовіщення Матері Божої

48-28 171 St. Fresh Meadows, NY.

Рідних, приятелів і знайомих про молитви за спокій душі покійного Юрія просить

дружина ЛЕСЯ із синами

Помолімось за наших друзів

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

за спокій і вічну радість душ померлих Добродіїв Фонду Катедр Українознавства

Впреп. о. декан Петро Огірко відслужить Заупокійну Святу Літургію у п'ятницю, 25-го вересня 1998 року, о год. 9-ій ранку, в УКЦеркві Покрови Пресвятої Богородиці, в Озон Парку, Н.Й., за блаженнішої пам'яті:

Тереси Божик
д-ра Стефана Войтовича
Василя Головінського
Марії Ґац
д-ра Михайла і Євгенію Івановичів
Еви Ілемської
Олексія Кміцікевича
Ольгу Мирославу Ковальчук
Миколи Кузика
д-ра Андрія Мацюрака
о. митрата Мирослава Олешка
д-ра Мирослава Орловського
д-ра Ярослава Падоха
д-ра Василя Палідвора
Марії Піхурко
Стефана Піхурка
Ярослави Піхурко
Семена Старіва
Богдана Ухача
Марії Хоми

Всіх Вп. жертводавців ФКУ просимо про молитви за померших наших друзів. Помоліться в часі відправи Заупокійної Богослужби, щоб поєднатись з нами в поході молитов до Всевишнього за тих, що творили добро.

Вічна Пам'ять Померлим Добродіям ФКУ!
ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА ФОНДУ
КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА
(ФКУ)

П О Д Я К А

27-го березня 1998 р. відійшов у вічність мій найдорожчий і незабутній ЧОЛОВІК

бл. п.

МИХАЙЛО МАСНИК

воїн УПА на Закерзонні й учасник рейду на захід 1945-1948 рр.

Всім, що прийшли попращати в останню хвилину і провести покійного на вічни спочинок, складаю сердечну подяку.

Складаю подяку деканові Ігореві Міджакові за відслуження Панахиди й о. Федіру Стецеві за відправлення Служби Божої і похоронних відправ.

Складаю подяку нашому хорові під орудою Олександра Пришляка за участь в похоронних відправах, особливо за тужливу пісню „Видиш брате мій"..., Братству Українських Ветеранів за прощальні слова Володимирові Салякові і вислови співчуття: Володимирові Левському за прощання від друзів УПА і за останній салют над домовиною, Володимирі Теслюк за передання життєвого шляху покійного.

Союзянкам за допомогу в приготуванні тризни: Евгенії Ковальській, Катрусі Ґадзевич, Ірині Остапюк, Славі Кукіль, моїм дорогим сестрінкам Мартусі з чоловіком Адріяном, Юлі-Киці, сестрі, які в часі недуги і найважчих хвилинах були зі мною та занялися похороном.

Складаю щиросердечну подяку дорогому товаришу шкільної лавки і другові бурхливих часів УПА Івану Ликові, який вірно передав теплі спомини про покійного в часописі „Свобода" з 11-го червня 1998р.

Д-р Лідії Ляшевич за телефонні розмови-поради під час недуги. Безмежно вдячна всім за вислови співчуття, словами, листами і за пожертви в пам'ять мого чоловіка, які вислано на Літопис УПА на руки проф. Петра Потічного.

В глибокому смутку
дружина — ЮЛІЯ МАСНИК

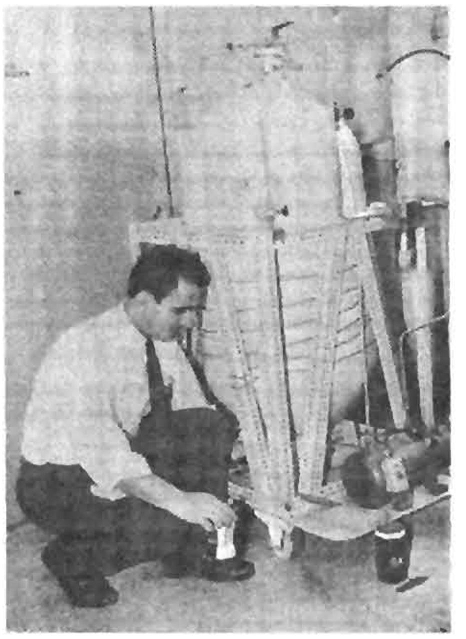
„А летом крил скоба...”

(До 25-річчя загибелі пластового провідника „Вихора”)

Не хочеться вірити, що справді минуло 25 років, як у мрячний вересневий ранок 1973 року невблаганна доля забрала з життя надійну людину, фахівця-інженера, пластового провідника і ентузіяста летунського пластування Ярослава Лучканя.

Це ж він перший пропагував летунські курси серед нашої молоді, як член куреня „Чорноморці” був довголітнім комендантом і інструктором водних таборів, а при тому комендантом пластунів в ЗСА. Таким ми його всі знали — незабутнього Славка Лучканя, із псевдом „Вихор”, що так личило до його вдачі і до його зацікавлень. Як мало ми, однак, були в тих роках ознайомлені із його професійною працею, із тими відповідальними завданнями інженера, із виробництва і перевірки ракет, які підготовляли в ЗСА до полетів на Місяць. Розуміється, ця праця не була для загального відома і щойно тепер, після 25 років, можна свобідно про це писати та говорити.

І лише після того, як Славко звільнився із тих „державних таємниць”, його батько, Володимир Лучкань, видав таємницю, що саме його син був одним із 20 фахівців, що мали завдання перевіряти якість виготовлення ракет та їхню безпеку. Точний, як завжди у всіх питаннях безпеки, наш „Вихор”, виявляється, підписав був якось матеріяли перевірки зі завваженням, що він не гарантує успіху лету, тому що одна із малих частин в ракеті може не втримати тиску. Так воно і сталось, і щойно після поправки, яка затримала на три тижні полет, славний на весь світ політ ракети на Місяць відбувся.

„Вихор” був не лише добрим фахівцем, але уважним і вимогливим до пластунів, як цього вимагає пластовий закон, якому він був вірний до самої несподіваної і передчасної загибелі на 37-му році.

Останній, трагічний лет „Вихора” був з Гартфорду до Дітройту на раду пластунів-„чорноморців”. Була сильна мряка, і „Вихор” завернув з дороги, він змушений був знизити лет, і літак, зачепивши телефонічні дроти, впав.

25 років минуло від того сумного для нас 22 вересня 1973 року, коли „Вихорові” Боже Провидіння обтяло крила назавжди.

Ми, всі, що його знали, з ним співпрацювали, дружили, мандрували, не забуваємо Ярослава Лучканя, його відданість Пластові та усім нам. У 25-ти річницю його трагічної смерти так і хочеться повторити слова пластового обіту, які він сповнив надто скоро і надто трагічно:

„А летом крил скоба під хмари полину
І бистро розгляну всю землю мою,
Проміряю терністі шляхи України,
До щастя Вітчизну мою поведу”.

О. Кузьмович

УПРАВА СТАНИЦІ БРАТСТВА КОЛ. ВОЯКІВ І-ої УД УНА в РОЧЕСТЕРІ, Н.Й.
ділиться сумною вісткою з громадянством, комбатантами та побратимами, що в четвер, 17-го вересня 1998 р. відмаршував в засвіти

св. п.

ЕВСТАХІЙ ЗАГАЧЕВСЬКИЙ

колишній воїн, підстаршина І-ої УД УНА, автор кількох книжок і нарисів, довголітній член Управи Станиці на становищі секретаря, художній редактор станичних одноднівок і громадських летючок, талановитий неперевершений декоратор святочних сцен.

ПОХОРОН відбувся 21-го вересня 1998р. з відправами в українській католицькій церкві Богоявлення і в похоронному заведенні Павла Гаріса.
Тлінні останки покійного поховано на місцевому цвинтарі св. Плащениці.

Шановним дружині Марії, синові Ігореві і його дружині КЕТЛІН та всім іншим членам родини, складаємо сердечні співчуття.

Вічна йому пам'ять!

УПРАВА СТАНИЦІ

Ділимося сумною вісткою з приятелями і знайомими, що 16-го вересня 1998 р. після тяжкої недуги відійшов у вічність наш незабутній МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ, БРАТ і РОДИЧ

бл. п.

ТЕОФІЛЬ МОРАВСЬКИЙ

нар. 1932 р. в селі Носів, Підгаєччина, Україна

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 21-го вересня 1998 р. в українській католицькій церкві св. Миколая в Пассейку, Н. Дж.
ПОХОВАНИЙ на цвинтарі св. Духа в Гемптонбургу, Н.Й.

Залишив в смутку:
дружину — ЛЕСЮ
дочок — СОНЮ ГАЛІЙ з мужем ПАВЛОМ
— НАТАЛКУ МУДЖ з мужем ПАВЛОМ
— ЛЕСЮ КРУЧОВУ з мужем РОМАНОМ
внуків — ЕРИКА і ОЛЕКСАНДРА
сестер — МАРІЙКУ ҐОРБАЧЕВСЬКУ
— СТЕФАНІЮ ПОКОРУ з мужем СТЕФАНОМ і родиною
швагрову — МІЛЮ ПОЧТАР з мужем ЯРОСЛАВОМ і родиною
швагрів — МИКОЛУ ҐНИПА з дружиною ФРЕНЦІС і родиною
— АНДРІЯ ҐНИПА з дружиною КЕРОЛ і родиною
та ближчу і дальшу родину в ЗСА і Україні.

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ НА ВІЧНИЙ СПОЧИНОК нашої дорогої і незабутньої ДРУЖИНИ, МАМИ й БАБУНІ

бл. п.

ЛІДІЇ МИРОСЛАВИ ДАНИЛЮК

будуть відправлені в неділю, 27-го вересня 1998р. поминальні

БОГОСЛУЖЕННЯ

у наступних українських католицьких церквах:

св. Івана Хрестителя, Нюарк, Н.Дж.;
св. Тройці, Дрогобич, Україна;
св. Косми й Дам'яна, Ходорів, Україна.

Рідних, приятелів і знайомих молитися з нами за спокій душі покійної просять:

муж — ВОЛОДИМИР
сини — АНДРІЙ і АЛЕКСАНДЕР з родинами

У 50-ту РІЧНИЦЮ СМЕРТИ НАШОЇ ДОРОГОЇ і НЕЗАБУТНЬОЇ БАБУНІ,
що відійшла у засвіти 6 жовтня 1948 року в далекому від України Вінніпегу

бл. п.

НЕОНІЛІЇ (з ЛОПАТИНСЬКИХ) БАЧИНСЬКОЇ

будуть відправлені Заупокійні СВЯТІ ЛІТУРГІЇ в українських католицьких церквах:

4 жовтня, в год. 7:30 ранку — в церкві св. Юра в Ню Йорку,
6 жовтня — в церкві св. Андрія у Вінніпегу,
в год. 9-ій ранку — в церкві св. Івана Хрестителя в Оттаві,
в год. 9-ій ранку — в церкві св. о. Николая в Торонто,
в год. 8:30 ранку — в церкві св. Дмитрія в Торонто,
в год. 9:10 ранку — в церкві Успіння Божої Матері в Монтреалі,
в год. 9-ій ранку — в церкві Успіння Пресвятої Богородиці в Келовні, Канада,
в год. 7-ій ранку, — в соборі св. Юра у Львові,
в церкві св. Василія Великого в Черчі, Україна,
в церкві Різдва Пресвятої Богородиці в Волцневі-Заріччі, Україна,
в церкві Воскресіння Господнього в Жидачеві, Україна,
в церкві свв. Петра і Павла в Стрию, Україна,
в церкві св. Дмитрія в Миртюках, Україна.

Про молитви за спокій душі покійної просять внуки з родинами:

ЛІДІЯ БАЧИНСЬКА-ТИЦЬКА
МАРТА БАЧИНСЬКА-ГРИГОРІЇВ
ЯРЕМА БАЧИНСЬКИЙ
МИРОН БАЧИНСЬКИЙ
ХРИСТИНА ВОЛИЦЬКА-ФЕРЕНЦЕВИЧ
МАРІЯ БАЧИНСЬКА-ПРІСЕЦЬКА
МАРТА ВОЛИЦЬКА-ВИННИЦЬКА
МАРТА БАЧИНСЬКА-ГОЛИК
НЕСТОР ВОЛИЦЬКИЙ

Ділимося сумною вісткою, що 12-го вересня 1998 р. з Волі Всевишнього, проживши 93 роки, відійшла у Вічність наша найдорожча
ДРУЖИНА, МАМА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ

бл. п.
МАРІЯ БАБЕНКО

нар. на Харківщині

ПАНАХИДА була відправлена 16-го вересня 1998р. у похоронному заведенні Lytwyn & Lytwyn, Union N.J.

ПОХОРОННІ відправи відбулися в церкві св. Андрія 17-го вересня 1998р. на українському православному цвинтарі св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишені у смутку:
чоловік — КИРИЛО
дочка — ВАЛЕНТИНА ВОЛОСЯНСЬКА з мужем МІРКОМ
внучки — ІРЕНА МАСЛОВИЧ з мужем ЮРКОМ
— ТАНЯ ШЕПЕЛЬ з мужем АНДРІЄМ
внуки — ВОЛОДИМИР ВОЛОСЯНСЬКИЙ з дружиною СЕРОЮ
— ЮРА БАБЕНКО з дружиною БЕКІ
8 правнуків.

Щиросердечно дякуємо всім приятелям і знайомим за вислови співчуття, молитви та пожертви.

РОДИНА

З великим болем серця ділимося з українською громадою, що в Торонто 19 вересня 1998 р. відійшов у вічність улюблений
МУЖ, наш БАТЬКО, ДІДУСЬ

бл. п.
д-р
ОСТАП Е. СОКОЛЬСЬКИЙ-
„ОБРІЙ“

Нар. 18 вересня 1925 р. в Завалові, Західна Україна, учень Бережанської гімназії, матурант в Ріміні, градуант „БА“ Торонтського університету, магістер, захистив докторську працю в ділянці економіки на Українському Вільному Університеті в Мюнхені.

Член ОУН проводу терену „Верховина“ до 1951р. Із приїздом до Канади включився у активе життя громади. Колишній голова Братства I УД УНА в Канаді, голова Торонтської Управи КУК, член НТШ, Клюбу українських журналістів, екзекутивний директор та ініціятор громадського дому свв. Петра і Павла в Скарборо, Торонто.

В канадському оточенні довголітній голова Канадського Етнічного Клюбу журналістів та письменників. Член дорадчого комітету Єдности Канади, Торонтської Історичної Ради, член „Empire Club“, Інституту Стратегічних Студій та репрезентант української громади на зовні.

За заслуги відзначений: Шевченківською Медалею КУК, 125-ліття Канади і 200 років Скарборо та іншими нагородами і грамотами.

ПОХОРОН відбувся 23 вересня 1998 р. в присутності побратимів-дивізійників та громадянства.

У великому смутку:
дружина — ЗОРЯНА
дочка — РОКСАНА з мужем ВОЛОДИМИРОМ та внучками ЮЛІЄЮ, НЕЛЕЮ та ВАЛЕЮ ДРОЗДОВСЬКИМИ
син — РОСТИСЛАВ з дружиною
брат — РОМАН з родиною
швагерка — ЖДАНА з родиною
— ЯКІВ ҐАВДА з родиною
— проф. ЯРОСЛАВ КОМАРИНСЬКИЙ з родиною
та рідня в Україні.

Ділимося сумною вісткою, що 17-го вересня 1998 р. відійшов у вічність на 79-му році життя наш найдорожчий МУЖ, ТАТО і ДІДУСЬ

св. п.
ЕВСТАХІЙ ЗАГАЧЕВСЬКИЙ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 21-го вересня 1998 р. з української католицької церкви Богоявлення, Рочестер, Н.Й.

ПОХОРОНЕНИЙ на цвинтарі св. Плащениці.

Залишив у глибокому смутку:
дружину — МАРІЮ
сина — ІГОРА з дружиною КЕТЛІН
внуків — ТЕРЕСУ і МАРКА
племінницю — МІРУ
ближчу і дальшу родину в Україні.

Вічна йому пам'ять!

Ділимося болючою сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що 13-го вересня 1998 р. відійшла у вічність від нас улюблена
ДРУЖИНА, МАМА, БАБА і СЕСТРА

бл. п.
ІВАННА ПОЛЯНСЬКА НІКОРОВИЧ

нар. 1917 р. в селі ДЕНИСІВ, повіт Тернопіль, колишня вчителька в Денисові.

Залишила у глибокому смутку:
мужа — ВОЛОДИМИРА
доньку — ЛІДУ з чоловіком ЮРКОМ
внуків — ПАВЛА, АНДРЕЮ і ЛІСУ
брата — ОСТАПА ВАРЕНИЦЮ

Покійна втратила в трагічному випадку сина Ореста.

Тіло спочиває в каплиці Музиків, опісля буде перевезене до собору свв. Володимира і Ольги, а поховання на цвинтарі св. о. Миколая в Чикаго, Ілл.

За спокій душі покійної родина просить про молитви.

Вічна їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 16-го вересня 1998 р. відійшов у вічність мій БРАТ

бл. п.
ВОЛОДИМИР СВОРАК

нар. 11-го листопада 1939 р. в с. Підпечари, Україна.

ПОХОРОННІ відправи відбулися у п'ятницю 18-го вересня о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми при 129 Схід 7-ма вулиця.

СЛУЖБА БОЖА була відправлена в суботу, 19-го вересня о год. 9:30 ранку в церкві св. Юра, а опісля тіло було перевезене на цвинтар „Gate of Heaven“.

У глибокому смутку залишив:
сестру — ОЛЬГУ ҐНОЙ з чоловіком ЮЛІЯНОМ
сестрінку — ЛЕСЮ МАҐУН з чоловіком ІГОРЕМ і дітьми АДОЮ і МАКСИМОМ
сестрінку — ЛІДУ НАСІМЕНКО з чоловіком ДЖЕФОМ
ближчу та дальшу родину в Україні.

Вічна йому пам'ять!

• РОЗШУКИ •

Особи, які знають, або знали **ПРИШЛЯКА МИКОЛУ ЯКИМОВИЧА**, рік нар. 1914: Україна, Львівська область, Перемишлянський р-н, с. Дусанів, прошу повідомити на адресу:

Lida Nakonetchna,
215 Main St. apt.84
S. Bound Brook,
N.J. 08880.

Пошукує Ганна-Мирослава Копачинська (Пришляк), яка тимчасово перебуває в ЗСА.

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу ДІТРОЙТ, Миш.

повідомляє, що

ОРГАНІЗАЦІЙНІ НАРАДИ ОКРУГИ

відбудуться

в неділю, 11-го жовтня 1998 р. о год. 10-ій ранку в залі Українського Культурного Центру

26601 Ryan Rd., Warren, Mich.

В нарадах зобов'язані взяти участь члени Управи Окружного Комітету, відділові урядовці, організатори та конвенційні делегати наступних Відділів:

20, 82, 94, 146, 165, 174, 175, 183, 235, 292, 303, 309, 341

Осінні наради призначені організаційним справам та для поширення знання про союзові забезпеченеві продукти.

Гостей, Членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

В нарадах візьмуть участь:

Марта Лиско, гол. секретар
д-р **Олександер Серафин**, контролер

ЗА УПРАВУ ОКРУГИ:

Д-р Олександер Серафин, голова
Роман Лазарчук — секретар **Ярослав Базюк — касир**

Жінка з України 55-ти років пошукує працю для опіки над старшими людьми або дітьми.

Тел.973-691-8036

УВАГА! ІСТОРИЧНА ПОДІЯ!

Папа Римський Іван Павло II править Українську Службу Божу з нашими Владиками з нагоди 400-ліття Берестейської Унії. Свята Літургія відправлена в Базиліці Св. Петра в Римі. Співає галицький хор 200 осіб. Відео 7797.

ВІДЕО 7789 Nar. Tanci - Virskoho.
ВІДЕО 7796 Hey Lita Orel - Kozacki tanci.
ВІДЕО 7800 Pisni Nashoho Sela - na tanci

Ціна 30.00 дол.

APON RECORD & Video Co.
P. O. Box 3082 Long Island City, NY 11103.
Tel.: (718) 721-5599

Добра нагода для родин іммігрантів. Українська церква біля Скрентону Па., шукає нових парафіян. Низька вартість прожиття, гарні школи, спокійний район. Бажано знати трохи англійську мову і мати досвід у будівництві. Телефонувати Білові після 6-ої год. веч.

(610) 982-5041

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!